

ΙΛΙΣΟΣ

ΕΡΕΥΝΑ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ-ΤΕΧΝΗ

Αγάπη και ταπείνωση! Ιερό ζεύγος! Η μία υψώνει και η άλλη συγκρατεί όσους υψώθηκαν και δεν τους αφήνει ποτέ να πέσουν.

Ιωάννου του Σιναϊτού, (525 - 600 μ.Χ.), «ΚΛΙΜΑΞ», ΚΕ, 36

«Ιερά ξυνωρίς, αγάπη και ταπείνωσις· η μεν γαρ υψού, η δε τους υψωθέντας διακρατούσα ουδέποτε πάπτειν εά».

ΕΤΟΣ 42ον

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1997

ΤΕΥΧΟΣ 227

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ιωάννη Βασιλή: Ο νόμος της ελευθερίας.	1
Σπέρδον Νάγον: Το πρόγραμμα του φίλοδοσοφού.	3
Οι αρετές της τελειότητας.	5
Όμρααμ Αϊβανζώφ: Η δύναμη της παιδαγωγικής.	6
Οι τελευταίες φράσεις της «Αντιγόνης» του Σοφοκλή.	7
Άννης Μπέζαντ: Η μετενσάρωση από ηθική άποψη.	8
Η σοφία της Ανατολής: Απ' τα κακά που περαστείς...	12
Κωστή Μελισσαρόπονέου: Μημονί.	13
Κάμετς, λάβεται...	17
Ο παπα - Νικόλαος Πλανάς, Ένος συγχρονος άγιος.	18
Ε.Π. Μπλαφάτσου: Θεοσοφία - Θεοσοφική Εταιρεία.	22
Η νύχτα φέρνει συμβολής,	23
Ηθικές διδασκαλίες από την αζήτημας σοφία.	24
Νίκον Παπαγεωργάκη: Ιδεοπλαστική στις εγκατοντάς.	27
Χριστόφ. Καμαρούτακη: Οι εμπορού του ναού.	31
Πλούταρχον: Περί αρχειοφαγίας.	32
Παν. Δ. Αναγνώστον: Οβίδιος και αρχειοφαγός.	33
Πέιάτωνα Λαζαρούλη: Τα τελεοραγματάκια.	34
Δημήτριου Ιωαννίδη: Η αλήθευση.	41
ΚΕΝΑ ΟΥΠΙΑΝΙΣΔΑΔΑ Λπό τις παραδόσεις των Ινδών.	47
Αρτέμις Λαζαρού: Οι μηχανισμοί της πνευματικής κάθαρσης και φότισης.	49
«Ο μεσαίος θα πεθάνει!».	51
Ιωάννη Αυριτζή: Ο παραπόμπος νόμος της ανάλογίας στη φύση.	52
Ελένη Λουκάτον: Μετάβαση, Ποίηση.	58
Οι πατημασιές, Από τις εσωτερικές παραδόσεις.	59
Λόγοι σοφοί.	60

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΗΕΡΙΟΑΚΟ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΣΚΕΨΕΩΣ
Βουκονιθεστίου 25 Κωδ. Ταχ. 106 71, Αθήνα Τηλ. 362.0702

Απανέμεται δωρεάν εις τα μέλη

Ιδρυτής + ΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΗΟΥΔΑΣ

Ιδιοκτησία - Τιμδοση: Θεοσοφική Εταιρεία εν Ελλάδι

Συντεταγμένη Επιτροπή: Η. Αναγνώστου, Χ. Μιτάρακης, Η. Παπαϊωάνης

Έτος 42ον. Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος, 1997, Τεύχος 227

ΤΟ ΑΛΦΑ ΚΑΙ ΤΟ ΩΜΕΓΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Του αιμονηπον Ιωάννη Βασιλή

Τί είναι Ελευθερία; Σαν νόμος φυσικός, η ελευθερία, είναι η δύναμη εκείνη, που ενυπάρχει σε κάθε άτομο ίντικό ή φυσικό και η οποία ωθεί τις ιδεοίς και τα σύμπατα τα πλανητικά, ώπως διεγγάγονταν την εξελικτική τους πορεία σε τρόπο ώστε το ένα σώμα να μη μπαίνει στην τροχιά του άλλου. Έτοι, κάθε πλανήτης έχει την αυτονομία του, την αυτοτέλειά του. Η ελευθερία του κίνηση τού επιτρέπει να εκτυλίσσει τις δυνάμεις του και να επιδρά στις μορφές και στις συνειδήσεις των άλλων συμμάτων. Τούτον συνέπεια είναι να επικρατεί σ' όλο το σύμπατα ο μεγάλος νόμος της αρμονίας, ο οποίος κανονίζει, ώστε, μεταξύ όλων των μορφών και όλων των συνειδήσεων να αποκείται ένα είδος αρχάπτης η ερωτικής περιπτώσεως, που γονιμοποι-

εί, μετουριώνει, μεταμορφώνει, κάθε οντός άτομο, κάθε μορφή και τα βοηθά να επδιήλωνεν δύες τις λανθάνουσες δυνάμεις και τανότητές τους.

Το νόμιο τούτο εάν τον μεταφέρουμε στις μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις, θα τον χαρακτηρίσουμε σαν νόμιο της ηθικής Ελευθερίας και ο ορισμός του πρέπει να είναι περίπου ο εξής:

Ελευθερία είναι η δύναμη και το δικαίωμα που έχει ο άνθρωπος να σκέπτεται, να βούλεται και να γνεργεί όπως θέλει, χωρίς όμως να βλάπτει ούτε τον ίδιον τον εαυτόν του, αλλά ούτε και τους άλλους. Η απομική Ελευθερία είναι μόνον έχει φραγμό. Σταματά επειδή που αρχίζει η ελευθερία των άλλων, για τούτο επιβάλλεται ο σεβασμός της ελευθερίας των άλλων (...)

Η Ελευθερία είναι δικαίωμα, που έχει δώσει η φύση σε κάθε πνοή, όταν τούτη ήταν στο είναι της. Η Ελευθερία είναι για τον άνθρωπο ό, τι ο αέρας, ο ήλιος και το νερό για το φυτό.

Χωρίς ελευθερία καμία πρόοδο και καμία εξέλιξη δεν μπορεί να επιτύχει ο άνθρωπος. Άλλα πρόστιξε: Κάθε άνθρωπος, πρώτα πρώτα πρέπει να ελευθερώσει τον ίδιο τον εαυτόν του. Ήντς θα το επιτύχει: Εάν απαλλαγεί από κάθε ελάττωμά του, αδυναμία του και κάθε πάθος του. Εάν απαλλαγεί από τις αντιφισικές ιδέες, από την πλάνη του, από τους κακούς διαλογισμούς, τις φεύγεις λατρείες.

Εάν ελευθερωθεί από κάθε πρόσηψη και προκατάληψη επισημοτική, κοινωνική, θρησκευτική. Ηρέπει τέλος να ελευθερωθεί από τον εργοσιμό του που δεν τον αφήνει να επιληφθεί ούτε τι αξέχει ο ίδιος, ούτε τι αξέχειν οι άλλοι. Ο εργοσιμός είναι το προστέτασμα μαρώνιου καπνού που αροτεί τον ανεμιστικόν ορίζοντα του ανθρώπου, ώστε και γάν αυτικρύνει την αλήθεια να μην μπορεί να τηγ διαχρίνει καναν την ξεχωρίστη καθαρά.

Πρέπει να πετάξει μακριά το το βάρος και το κύρος της αιθεντίας και του οιωδήποτε αλάθητου. Ηρέπει να απαλλαγεί από το θεμό, τηγ οργή και το φόβο, που του παραλένουν τις φυσικές και τις σωματικές του δυνάμεις. Έτοιη σκέψη του, αδούλωτη και ελεύθερη θα μπορεί να αντικρύνει τηγ πραγματικότητα.

Τότε η αλήθεια θα φτισει και θα μεταμορφώσει όλο το γνωστικό του περιεχόμενο που συγχέεται μαζί με τον συναισθηματικό κάρδιο τηγ συνείδησή του. Η αδούλωτη σκέψη του θα γειραφετήσει τη συνείδησή του και θα τηγ ποδιγετήσει να παραδεχθεί ό, τι είναι αληθινό, ό, τι είναι φυσικό, ό, τι είναι ορθό και πρέπον.

Τότε μόνον η σκέψη του και η συνείδησή του θα απτινοβούλονται στη σοφία και καλοσύνη όταν θα έχουν σαν έρεισμα τον νόμιον της

ελευθερίας και πάνω σ' αυτόν θα θεμελιώσεται κάθε άνθρωπος, που ξητά τον λιτόφωνό, το πνευματικό του οικοδόμημα. Η ελευθερία της ολέφεως και η ελευθερία της συνειδήσεως είναι δικαιώματα αναγνωριστού και αναπαλλοτρίστο κάθε ανθρώπου και πρέπει τούτο να είναι ο βασιστικός απ' όλους.

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΥΠΟΘΗΚΕΣ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΤΟΥ ΣΙΝΗΡΟΥ ΝΑΤΟΥ

Το πρόγραμμα των φιλόσοφου είναι να πιστεύετο:

Ο Θεός ο μετέ διάφορες ιδιότητες παρουσιασθείς προς την ανθρωπότητα μετά των εμφύτων των θρησκειών ενθάρρυνται απανταχού της Φύσεως, δρων προς διαιρόφωνται και εξελίξη όλων των οντοτήτων της.

Ότι όλες οι προσωπικότητες των Σύμπαντος και όχι μόνον της Γης είναι μία ενιαία εκδήλωση του Θεού και ότι εκάστη φέρει «μεθ' εαυτής» τον Θεό. Συνεπώς προστηλακιζόμενη μία οιαδήποτε ιπόστασης, προστηλακιζεται ο πάντων γενήτωρ Θεός.

Ότι μεταξύ των ανθρώπων δεν υπάρχει τι, το οποίο φρουρώς για τους χωριζει εις ένη, φτιέται, τάξεις και σε άστα άλλα ο απελήγοντας των ανθρώπων παρόμητρες προς ίδιον αιτῶν όλεθρο.

Ότι πάσις δράσης της Φύσεως και αυτό κατόπιν επιστρέψης παρατηρήσεως επί των λειτουργιών της, ουδέν άλλο επηρετεί παρά τα οργανικά όντα αιτής και τα μη οργανικά να τα μεταβάλλει εις οργανικά. Συνεπώς πάσιν ιπόστασης δικαιοίται να απολαμβάνει των ευεργετημάτων της Μητρός Φύσεως και του «εν αιτή», Θεού αιρού και αιτή συντελεί εις την τελεία εκδήλωσή τους, διότι διαλαμβανόμενη ως τελεία υπό της Φύσεως συντελεί περισσότερο εις την εκδήλωση της ζωής. Ο πορευόμενος εναντίον του νόμου αυτού ουδέποτε «ώφεται Θεόν εν τη δράσει αιτού».

Ότι εφ' όσον οι οφθαλμοί των ανθρώπων δεν δύνανται να βλέπουν τις λειτουργίες της Φύσεως, θα ιπόκεινται εις αποσύνθεση και εις εκ νέου σύσπαση.

Ότι η μεγαλύτερη των αρετών είναι η Φιλοσοφία και η «εν το παντί» τελούμενη αράτη εις την οποία ο Θεός εκδηλούται περισσό-

τερο.

Ότι το Φως του Ήλιου και πάσα φωτίζοντα τον κόσμο χημική σύσπαση περιέχει «εν εωτή» εκείνο που ζωογονεί, συγχρατεί και σπρέφει επί των τροχιών τους πάντα τα εν τη Φύση εκδηλούμενα αντικείμενα και υποκείμενα και ότι το Φως είναι η μετάν έναρξις του Θεού εις το Σύμπαν.

Ότι η ίδια σου μορφή επαναλαμβάνεται επί πασών των εκδηλουμένων μορφών και ότι ο Θεός δρᾷ εν αυτῇ όπως εν τῃ συλλειτουργίᾳ των όλων προσωπικοτήτων παραγθεῖ ο τέλειος φιλόσοφος, ο δικαιούμενος να κατοικεῖ το Σύμπαν και διά των τελείων αιτού αισθήσεων αισθάνεται και την αρμονία και πάσα διάταξη τελούμενη επό των νόμων όπως αυτή μη συνταράσσεται.

Ότι ο άνθρωπος εφ' όσον δεν είναι δίκαιος ξει τετός της ζωῆς και του φωτός και είναι απολύτως τυφλός.

Ότι ο μη έχων την δύναμη να αγαπά τους ομοίοις του, ουδὲ εαυτὸν δύναται να αγαπά και ότι η περιττάλησης και η οδύνη έσονται κλήρος αιτού.

Ότι το Φως τότε φωτίζει τις ψυχές, όταν αυτές διακαώσ το επιθυμούν και εφ' όσον δύνανται να αγαπούν και είναι δίκαιες.

(Από το βιβλίο «Ο κατόικος των ομίλωντός», Επιμέλεια - Έκδοση Δ.Καιριδάκη)

Θεόφραστος ο φιλόσοφος, είδε μία ημέρα δρο ανθρώπους που περιπατούσαν μαζί, από τους οποίους ο ένας ήταν αλογοτότατος και ο άλλος ήταν σε ευχάριτη πενιά.

Και ερώτησε τους μαζίτας τον τελείναι απόι: Και ερευνού του απάντησαν ότι είναι δρο ανθρωπος, οι οποίου έχουν μετοξύ τους μεγάλη φύσια. Και ο φιλόσοφος επει: Και πώς γίνεται λοιπόν ο ένας να είναι τέλοντος και ο άλλος φτωχός;

(Ιερογραμματικόν Ζωγράφον, Πανδαρενού μαθήματα, Κέρκυρα 1845)

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΦΩΤΙΣΗ

ΟΙ ΑΡΕΤΕΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑΣ

Ερώτημα κάποτε ένας μαθητής ένα σοφό Διδάσκαλο:

Διδάσκαλε, πείτε μου σας παρακαλώ, ποιες αρετές πρέπει ν' αναπτύξω για να φύγω στην ηθική τελειότητα;

Και ο Διδάσκαλος απάντησε: Αγάπη, ταπείνωση, καλοσύνη, αγνότητα, ελευθερία, δικαιοσύνη, απωφασιά, εργατικότητα.

Ο μαθητής συνέχισε: Εξηγήστε μου σας παρακαλώ περισσότερο τις αρετές που αναφέρετε;

Και ο Διδάσκαλος συμπλήρωσε:

Να αισθάνεσαι αγάπη για κάθε άνθρωπο. Αγάπησε κάθε άνθρωπο, όπως αγαπάς τον εαυτό σου και τα πρόσωπα εκείνα που πράγματι τώρα αγαπάς.

Να είσαι ταπεινός και απλός. Μεγάλη αρετή η ταπείνωση. Ξερζίσωσε την αλαζονεία και τον εγωισμό.

Να είσαι πάντοτε ωφέλιμος στοις συνανθρώπους σου. Να προσέρεις ότι καλό θα επιθυμούσες και οι άλλοι να προσέρεουν σε σένα σιωπηλά όμως και χωρίς ιδιοτέλεια. Γίνε παράδειγμα ηθικού και ενάρετον ανθρώπου. Είναι η καλύτερη προς τους άλλους διδασκαλία.

Να έχεις καθηαρότητα στην ψυχή σου. Να είσαι δηλαδή αγνός στις σκέψεις, στους λόγους και στις πράξεις σου. Αυτό θα το επιτέλχεις εάν αποβάλλεις τις κακίες και τα πάθη, που είναι η αιτία όλων των κακών της ανθρωπότητας.

Να εκδηλώσεις τον ηθικό νόμο της ελευθερίας. Δηλαδή να μην εποδούλωνεσαι σε κανέναν και να ενεργηείς όπως εօν επιθυμείς, αφού να μη βλάπτεις τους άλλους, αλλά μήτε και τον εαυτό σου. Επίσης να μην εποδουλώνεις τις σκέψεις και τις πράξεις των άλλων. Να μην είσαι κανενός δούλος, αλλά και κανενός αφέντης. Επίσης πρέπει να απαλλαγείς από τις προδολήψεις και να μην προσοκλήσαι ποτέ σε πρόσωπα ή πράγματα.

Να είσαι δίκαιος και να αναγνωρίζεις τα δίκαιωματα των άλλων. Να δικαιωτύζεσαι και να υπερχωρίζεις το δίκαιο και την αλήθεια, όχι μόνο όταν αδικείσαι εσύ, αλλά και όταν αδικούνται οι συνάνθρωποι σου.

Να έχεις γαλάνη στην ψυχή σου. Αυτό θα το επιτύχεις, όταν πράγκτεις πάντα το καθήκον σου και δέχεσαι όσα σου συμβαίνουν.

που δεν σου είναι επιθυμητά, με απαραίτηση, με επομονή και με εμπιστοσύνη στη Θεία Ιδόνοια και στη Θεία Δικαιοσύνη.

Να ελέγχεις τις σκέψεις, τους λόγους και τις πράξεις σου. Να αναγνωρίζεις με ειλικρίνια τα σφάλματά σου. Έτοιμος να γίνεσαι τελείωτερος.

Τέλος να εργάζεσαι, γιατί η εργασία είναι το πρώτο καθήκον του ανθρώπου και να μην επιδιώκεις υλικά αγαθά, εκτός επείναι που σου είναι απαραίτητα για να ζεις μία θετική ζωή. Τα επί πλέον να τα προσφέρεις σ' επείνους που έχουν ανάγκη.

Τις αρετές αυτές εάν εφαρμόσεις στη ζωή σου και γίνουν με την ισχρού θέληση που πρέπει ν' αναπτύξεις νόμοι της φυσής σου, επιτύχεις δε και την έψηση πρόσθιο καρδιάς και νοού, άηγκαδή της αγάπης και της σοφίας, σε αριθμούς μεταξύ τους τότε θα δεχθείς τη Θεία Φότισμα και θα πορευθείς η φυγή σου, προς τις χώρες των Ηνεργητικού Φωτός, όπου ορεύεται βρετείς την προεργατική χαρά και την προεργατική ευδαιμονία.

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ

Στην παιδαγωγική μόνη προσωπικά αποτέλεσματική μέθοδος, είναι το παραδείγμα... Όταν οι γονείς έχουν αδεναφίερες και αργήνοι τα παιδιά τους να τις βλέπουν, απέν περιπλέκονται, ταράζονται και δεν έχουν πατίτοτα για να απομπήσουν επάνω. Τα παιδιά από ένοτικό ξητούν να απομπήσουν σε ανθρώπους σους ενσωματώνοντη δικαιοσύνη, την ευηγένεια, τη δύναμη, την τελεότητα. Έχουν όλα μέσα τους μια ενσωματωδή ανάγκη από δικαιοσύνη και αλήθεια και όταν βλέπουν τους γονείς τους να διαπράττουν μια επιλήφια πράξη, κάτι τότε μέσα τους αποδιοργανώνεται (...).

Οι εργαδικές θέσεις να επιβάλλουν στις κανονόφριες γρηγορίες ήθικές ιδιότητες, που αυτοί οι ίδιοι δεν έχουν και για τις οποίες δεν μπορούν να τους δώσουν το παραδείγμα.

Τένας προεργατικώς παιδεψης ποέμα να επισημεί τα προτερηγήματα, τις αρετές που θέλει να διδάξει, πρέπει να βγάζει από μέσα του κάτι το μεταδοτικό, το τονωτικό, το αισθαντικό!.. Αν μέσα σας είστε ευγενής, δίκαιος και τίμιος, ακόμα κι αν δεν μιλάτε, κάνετε τους άλλους γρήγορα σας να γίνονται ευγενείς δίκαιοι και τίμοι...

Όλοι η μαργαρίτα δύναμη της παιδαγωγικής βρίσκεται στο να δίνετε το παραδείγμα.

Όμορφη Λιθανζώδης (Ένα αρέμα που το μέλλον της ανθρωπότητος)

Μήνυμα φρόνησης και ταπείνωσης

Οι τελευταίες φράσεις της τραγοδίας του Σοφοκλή «Αντιγόνη»

Κρέων: Ας ἔρθει, ας ἔρθει ο θάνατος, που θα με πάρει...

Ας ἔρθει, για μήν σαναδόνει τα μάτια μου τον ήμα!

Αγγελιοφόρος: Αυτά θα τα δεῖξει ο καιρός. Τα τοπικά ας σημειώσουμε!

Κρέων: Όμοις εγώ εύχομαι γ' αιτά ποι επιθυμεί η ψυχώδη μου.

Αγγελιοφόρος: Μην εύχεσαι για τίποτε γιατί δει η μοίρα γράψει, άνθρωπος δεν το ξεγράψει!

Κρέων: Τραβάτε με μαζιγά από δρό, τον άντρα το σβησμένο, οπού και σένα αιθέλητα σε απότομο, παιδί μου, και σένα, μάνα δύστεχη. Και τώρα παι δεν ξέρω ποιον να κοιτάξω από τους δρό, και πού τώρα να φέγω.

Όλα σπριγ γρηγορούν, μας εμένα η μαύρη μοίρα στην κεφαλή με κτύπησε και μ' έχει ξαλογισμένο!

Χορός: Από τους κάροιτους τ' αγαθά προτείνει η φροντιμάδας και τους θεούς να σέβεται ο φρόνιμος θιμάται.

Με τ' αισιόλογοτάτη τρελά λύσια των φαντασμάτων με φοβερά χτενίσματα απ' τους θεούς πηματιούνται, κι έτοι παι σπα γρεβάνισα μιθισάνον φροντιμάδα!

(μεταφρ. Απ. Μελαζούνο)

Οι φραγκές, αν καθιστούνται ξερμότοινα ηλιοτοξικοί, στορβάζονται καθώς τι ποι είναι θνήτο και μητέλει, πούτι φροντά και σημιτρώνει τη θεοτική περιουσίαν, με το βαζάζονται από αυθόρυβούς σε ηρωες, στο ηρωες σε πηματιούς και από πηματιούς σε θεούς.

ΠΛΑΟΥΤΑΡΧΟΥΣ (Βιοί Πορφύρη, Ρευμάτος, 28)

Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ

Η ΛΕΠΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΑΙΓΑΙΟ ΗΘΙΚΗ ΑΙΘΟΦΗ

ΤΗΣ ΆΝΝΑΣ ΜΙΕΖΑΝΤ (1847- 1933)

Η ηθική άποψη είναι από τις πειστικότερες για την έπαφη της μετενσάρκωσης, γιατί ούτε η δικαιοσύνη, ούτε η αγάπη μπορούν να επιάζουν σπουν κόσμο, αν δεν παραδεχθούμε το νόμο των ξαναγεννήσεων.

Όταν γεννιέται ένα παιδί, η φυγή του δεν είναι χαρτί άγραφο που να μπορείς να γράφεις σ' τι σ' αρέσει. Ο καθένας που ξέρει τι είναι το παιδί δεν μπορεί ν' αρνηθεί πως το καθένα του έχει το δικό του χαρακτήρα, τις ιδιότητές του, τα ελαπτώματά του, τα χαρακτηριστικά του, τις δινάμεις και τις ικανότητές του.

Ο χαρακτήρας μπορεί να διασχενθεί και να τροποποιηθεί μέχρι ένα βαθμό, πολύ περιορισμένο όμως. Όπως λέει ο Ludwig Büchner: «Η φύση είναι δινατότερη από την εγκαίδενση». Αν εποτεθεί ποτε η Διημονογρία είναι ειδικότατόματο έργο του Θεού, πού είναι η δικαιοσύνη, για να μην επούμε πού είναι η αγάπη:

Ο ένας γεννιέται ιδιότης, ο άλλος μεγάλοφυτά, ο ένας έχεται κοιτούς και ο άλλος γρούς και δινατός, ο ένας τα θένει άλλα για τον εαυτό του και είναι και φιλάρχης, και ο άλλος μεγάλος και γενναιόδωρος. Από πού όμως προέρχονται: Μήπως από το Θεό; Υποστηρίζοντας τέτοιο πράγμα είναι σαν να λέμε πως η αδικία θρονίζεται σ' ολόκληρο τον κόσμο, ότι η ανημποριά και η απελευθερία προμένουν τον άνθρωπο.

Ξέρω ποιά καιά το Αονδίνο και τα σκοτεινότερα και χειρότερα μέρη των και τη ζωή που τραβάνε όσοι μένουν εκεί, γιατί είμουνα μέλος της Σχολαζής Επιτροπής στο Ήπι Ειντ, τη φτωχότερη μηνονομία, όπου είχα να φροντίσω 96 γηλάδες παιδιά. Επτάς απ' αυτό είχα και πάρα πολλές σχέσεις με φτωχούς. Μόνον από τους γνώρισαν το Ήπι Ειντ μπορούν να ξέρουν τι είναι η ανθρωπινή διαστογία. Σαν μέλος της Σχολαζής Επιτροπής μετόρματα να ιδώ παιδιά σε τόσο αξιοθλήγητη κατάσταση που εποχεωνόμαστε να τα διώχνουμε από τα σχολεία, για το συμφέρον και αυτών των ίδιων και των γονιών τους γιατί ήτανε γειμάτα από αφορδίστες αρρώστιες και η ηθική και νοητική κατάστασή τους ήτανε ηθική και νοητική κατάσταση ενός εγκληματία.

Αλλα τοι πάντας οι θεοί στην αρχή έπεισαν τους ανθρώπους να φέρουν την θεωρία της ζωής την οποία ήταν η μόνη που θα άφαινε την ανθρωπότητα να γίνεται καλύτερη.

Առաջնահարցը կազմության մասին առաջնահարցը կազմության մասին

άθλιο, τούτο το δημιούργημα του σύγχρονου πολιτισμού, σαν αδιόρθωτον εγκληματία. Τέλος κάποια μέρα σε βραβικό ψυχικής ορμής ή σε στιγμή μέλης, χατάει ήδη πιο δυνατά και σποτόνει. Τόνε πιάνει για τελευταία φορά ή δικαιοσύνη και τονε καθίζει στο σκαμνί όπου άφωνος ακούει τους μάγτυρες της κατηγορίας. Τέλος έχοντάς τα χαμένα, αλλιώτερος από κάθε άλλη φράση, πάντες στο κελί του καταδίκων κι από εκεί ένα παραμένο χειρονιάτικο πρωτό τονε σπένδουνε στα κάτεργα όπου πεθαίνει, και πετούν το σώμα του στο λάκκο των κοντώ της φτιακής.

Έπειτα όμως; Τί θα α' απογίνει; Βέβαια δεν είν' άξιος να πάνε στον Ουρανό. Κι όμως ένα άτομο που δε βρήκε ούτε μιαν ευκαιρία να κάνει το καλό δεν μπορεί να καταδικαστεί στα αιώνια τα βάσανα της κόλασης.

Τούτη η ειρόνια που δύσαμε δεν εφαρμόζεται σ' ένα μόνο άτομο αλλά σε πολλά, σ' όλους τους πολιτισμένους τόπους. Μου φαίνεται πως τέτοια άντα δεν είν' έχρη άξιο του δημιούργου. Θα μπορούσε να γίνει κάτι καλύτερο.

Αξέμαρτυρίσουμε όμως τέραμα στο Αονδίνο. Και νάμιας τώρα σε μια οικογένεια όπου μόλις γεννήθηκε ένα παιδί, ένα αρδόντο που χαράζεται όλη την αρμάτη που δίνει η ανάπτυξη κοινωνική τάξη και η περιουσία των γονιών. Βέλεπε το φως της ημέρας στην οργανικά φαίνεται ευρενικής κατατομής που το δέχεται με αράπη. Το κεφάλι του έχει τα σημεία της μεριάσεων, το κομνίο του είναι καλοσχηματισμένο, τα χιωστηριστικά του είναι από τώρα καίσοφτά μενά και πρωναντήριον αρνές σηρπανήσεις και ερημάτιδαντιά. Όσοι γύρω του το φροντίζουν προσεκτικά.

Εγάφετες ασέρφεις και φυσικό μεγάλειο το νανογρίζουν, αυτίζεται με ό, τι έγινε για το άλλο το παιδί, το νανογρισμένο με το έγκλημα. Δεν ακούνε ποτέ ίδρυμα βρώμικα γοντροζούμενα. Ο πατέρας του κι η μητέρα του διευθύνουν τα βήματά του και τούδωσαν την καλύτερη ανατροφή που μπορούσε να δοθεί. Από το Δημοτικό Σχολείο πάντες στο Κολλέγιο κ' έπειτα στο Ηανεπιστήμο. Όλοι του συρριγούν και τονε φορτώνουνε με βραβεία και αυταμοιβής για τις λαμπρές ικανότητες που αποδειχτεί πως έχει, και τονε δημιούργησε αυτός ο ίδιος. Η ζωή του είναι μια διαδοχική σειρά γαρές και ένδοξα κατοθύμιατα. Με μια λέξη, λέεις πως το υπέρτατο Ον τονε γέμισε μ' άλλες τις ενύοντες του, ενώ τον άλλον τον έκαμε ένα σπουτίδι, ένα παρία που τερμάτισε τη ζωή του μέσα στο έγκλημα, ενώ απός πεθαίνει μέσα στη δόξα κ' ένα έθνος ολόκληρο τονε κλαίει και τ' άνομά του γράφεται στη χρονή τη δεύτερη τονε μεγάλων ανθρώπων

ποι λάμπεργαν την ιστορία του τόπου τους.

Τέ είχε κάνει το καθένα απ' αυτά τα δύο παιδιά; Ήρθαν και τα δύο στον κόσμο, τέποια περισσότερο. Είναι αδύνατο να πιστέψει κανείς πως για τον καθένα γίνεται μια ειδική αυτόματη Δημιουργία όπου βρεθεί μπροστά σ' ένα τόσο καταδληπτικό πρόβλημα. Το να πιστέψει κανείς σε μια τέτοια ειδική αυτόματη δημιουργία είναι σαν να βλαστημένη τη δικαιοσύνη απάνω στην οποία η ανθρωπότητα σπηλαίζει την ελπίδα της. Δεν λέω πότια για την αράτη. Για την ώρα μιλά μόνο για τη δικαιοσύνη. Ο εγκληματίας που από το κάτεργο φτάνει - όπως λένε - μπροστά στο Θεό έχει το δικαίωμα να του φωνάξει μπροστά στο δικαστήριο του: Γιατί μ' έκανες τέτοιον; Το ίδιο και η μεγάλοφυῖα είναι λογικό να φωτίσει: Γιατί μ' έκανες τέτοιον; (...) Κανένας δεν έχει το δικαίωμα να δημιουργεί για να βιασανίζει, να καταδικάξει στο έγκλημα κάποιου όσο ζει απάνω στη γη και να τόνε προσωρίζει για την κόλαση όταν πεθαίνει.

Να λοιπόν γιατί είναι αναγκαία από ηθική άποψη η μετεναργκώση και αυτή η άποψη είναι ανότερη από τη λογική άποψη γιατί αυτή σε πολύ μεγάλοτερο βαθμό δεν μπορεί να την αρνηθεί κανείς. Ως πείτε χωρίς άλλο πως λέω υπερβολές, πως διάλεξα τους τίτους που βρίσκονται στις δύο αντίθετες άποψες. Έβαλα βέβαια τους ένοχους τίτους σε αντιπαρφούλια τον ένα με τον άλλον δύμως και οι δύο υπέρχονταν. Τους παρακλήσασι μόνο για να παρουσιάσω από χτεπλή την αντίθεση και για να σας κάνω να φωτίσετε εάν είναι ή δεν είναι δινατόν να δημιουργεί ο Θεός τη μια φορά άνθρωπο από γεννητής εγκληματία και την άλλη μια μεγάλοφυῖα, κι αφού έκανεια ηθικό να δημιουργεί ούτε τον ένα ούτε τον άλλον.

Όταν δύμως οι δύο αυτές περιπτώσεις αντιμετωπίζονται στο φως της θεωρίας της μετεναργκώσης τέποια δεν μπορεί να μας ταράξει. Ο εγκληματίας είναι μια νεαρή γυναίκη που δεν ανάπτυχθηκε ακόμα, ο άλλος είναι γυναίκα ωριμασμένη από την πείρα. Και οι δύο είναι παράγωγα των προηγούμενων υπάρχεων τους και οι δύο ήτανε δημιουργοί του ίδιου του περιφρέμενου τους.

Αρτό είναι το ηθικό πρόβλημα με το οποίο σας αφήνω σήμερα. Δεν θα μπορέσετε βέβαια κι αποτίμηστε τη βεβαιότητα γι' αυτά τα τόσα σπουδαία προβλήματα της ζωῆς μόνο με το ν' απούσετε έναν ομιλητή. Μελετήστε τα προβλήματα και γάλετε να βρίστε μόνοι σας τη λύση τους. Οι λέσχες οι έτοιμες, οι δοσμένες από έναν άλλον, ίδια θα σας ξενοποιήσουν ποτέ. Δεν θα σας έρχονται κιλάτερα από μια φρεσιά φούχι αρορισμένα έτοιμα. Ηρέτει μόνοι σας να μάθετε να σχέπτεσθε αν δε θέλετε να μείνετε σε όλη τη ζωή σας αισθετές κι

αναισθητού. Με την ομιλία που σας έκανα σας έδειξα μόνο τα ομμείς που πρέπει να βρεθεί η λότιζ. Σας έβαλα λοιπόν σα να πούμε παδιοδείκτες στο δρόμο σας.

Κι ο χειρότερος εγκληματίας είναι για μας νεώτερος αδελφός μας που θ' ανυψωθεί μια μέρα ως το επίπεδο που φθάσαμε εμείς ως τα τώρα. Ο Μεγαλύτερος Λιδάσκαλος ή Άγιος είναι μεγαλύτερος αδελφός μας φτασμένος σε εξελικτικό στάδιο που θα τον φτάσουμε κι εμείς μέσα στους αιώνες που είναι νάρθονν.

Η μετενσάρκωση είναι το μήνυμα που μας φέρνει το ειναργέλιο της εἰτίδας και μ' αυτό μας δίνει τη βεβαιότητα της τελικής επιτυχίας. Η μετενσάρκωση μας δίνει το μέσο να συνεργατίσουμε τη σκάλα των διαδοχικών ζωών όσο περνούμε το ανθρώπινο βιωμάτιο. Γνωρίζοντας το νόμο μπορείτε να συνεργαστήτε μ' αυτόν. Όπος και νά να είτε τον παραδεχόσαστε είτε όχι δεν μπορείτε να τον αποφύγετε. Η γνώμη των ανθρώπων δε μπορεί να επηρεάσει τους φυσικούς νόμους, όμως η γνώση των φυσικών νόμων επιτρέπει να συνεργαστούμε με αυτούς κ' έτοι να συντομέψουμε την ατομική εξέλιξή μας.

Κι όχι μόνον αυτό: Μπορείτε όχι μόνο να συντομέψετε την εξέλιξή σας αλλά και να βοηθήσετε τους αδελφούς σας να συντομέψουν τη διαδικασία ανεβαίνοντας μαζί τους σ' όλο και περισσότερο, πάνω σ' αυτή τη σκάλα των ζωών.

(Από το βιβλίο της «Οι βασικοί νόμοι της Θεοσοφίας». Αντινρ Ινδίας 1910,

Μετάφραση από το Ελλαζό Τμ. Βρατούνον).

Ησοφία της Ανατολής

Απ' τα κακά που πέρασες...

Ταργίζει ο σκύλος των αστιού τη νύχτα και δεν παύει,
ξυπνούνται οι σκύλοι των ψωμιού και δεμπικιού πια μάζει...

Πολλοί ψωμιάτες βγαίνοντες μισθρότεροι στη σχάντα.

Τι τούχε: Ο σκύλος των αστιού μεριάστηκε μια γάτα...

Απ' τα κακά που πέρασες, αν λίπσεις ν' αφαιρέσουες
όσα κακά φοβήθηκες, πως τόχα θα σε βρούνε,
και μες στη φαντασία σου μονάχα τάχης ζήσου,
θα μείνουν λίγα. Κι απ' αυτά, σαν θέλεις να ξεπίσουες
σ' εκείνα ποτάκιας και ω - και που σε τραγουδούνε -
ο νοτικούς σου ασποτούς.

(Από το βιβλίο «Το κοπτικό των Διερήση, Συζητήη Ηροκοπίου, Αθήνα 1943)

Χρήματα για μαθήματα φιλοσοφίας

Αν κάποιος δώσει χρήματα στον Απόλλωνο και απός που τα δίδει θεωρείται ἀξιος, θα τα δέχτει αν τα χρειάζεται.

Σε καμιά Όμως περίπτωση δεν θα πάρει αμοιβή για μαθήματα φιλοσοφίας, ακότη κι αν έχει ανάγκη.

ΑΙΓΑΛΑΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΤΥΑΝΕΑ (Φιλοστράτον, Τα εἰς τον Τυαν Απόλλ Επιστολαί, μβ')

(Είνι τις Απολλωνίων χρήματα δίδω, και ο διδούς ἀξιος νομίζεται, λίγηται δεκάπεντος. Φιλοσοφίας δε μισθίν ον λίγηται, καν δίηται).

M Y H S H

Τον αειμνηστὸν Κωνστῆ Μελανομαρτυρὸν

ΗΡΟΣΩΗΑ:
ΜΥΣΤΑΓΩΓΟΣ
ΕΠΟΙΗΗΣ
ΝΕΟΦΥΤΟΣ

Μυσταγωγός: Στις σκοτεινές ρυποχές της ανθρωπότητος, κατά τις οποίες η βάσιβαρη βίαιη απειλεί να εξοντώσει την Ήλιανθερία, και το μίσος ξητεί ν' ανατρέψει τον Θειό νόμο της Αγάπης, δεν ελειγμά φωτεινές εστίες, δημιουργημένες από αργάν και ελεύθερα πνεύματα, αποφασισμένα να διατηρήσουν ἀσβεστο το πυρ που ἔφερε ο Ηρομητείς σπους ανθρώπους, και να εργασθούν για να επιχειρήσει επίσην στη γη η βασιλεία του αγαθού. Μια τέτοια εστία πνευματικού φωτός αποτελεί και η δική μας ομάδα, στην οποία εισέρχεσαι κι' εσύ σήμερα, γεόργιτε ιδελκέ, με τον οποιό να παρασκευάσουμε τον ιπόρο του μελλόντος και να αρωνισθούμε για να διατηρήσουμε αιμόλυντο το αίσθημα της Ήλευθερίας, να μποστηρίξουμε τις αρχές του Ανθρωπισμού και να αναζωπυρώσουμε τη φλόγα της περιόδου μας Αγάπης, που δεν πάνε να συγκαίσει στις ειργενικές φυχές, δύσες αιθόδημητα σημειερίζονται τον πόνο των συνανθρώπων τους. Συγκέντρωσε, λοιπόν, την προσοχή σου, για να μηνθείς στις αρχές μας και να εννοήσεις τη μέθοδο της εργασίας μας.

Meditation: (A) Deep breathing and abdominal breathing; (B) visualization of the body's energy fields.

Αναγνωρίζεται ότι το πρόσωπο της Ελλάδος είναι ο πατέρας της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Memory: Q7. Out of the following two which one is the most effective? (A) A very difficult task (B) An easy task

Μετανοώσεις: Με το να αναζητάσαι στην πόλη της Αθήνας μετανοώσεις, θα γίνεται δυνατόν να ανακαλύψετε πολλές περιπέτειες και να επιστρέψετε στην πόλη με μεγαλύτερη απόδοση.

Measuring the effect of the new policy: The following table summarizes the results of the simulation exercise. The first column shows the baseline values for each variable. The second column shows the values after the introduction of the new policy. The third column shows the percentage change.

Μεταποίηση: Το πιστοποιητικό που ζητάζεται για την επαγγέλματος σας.

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱՇՄԱԽԱՎԱՐ ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ԽՈՐԴԱՅԻՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱՇՄԱԽԱՎԱՐ ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ԽՈՐԴԱՅԻՆ

Η προσπαθία των ανηλίκων, των αιθενών και των αδικοφέντων. Η ειρηνική συμβίωση λαών και ανθρώπων, η συνεργασία με έργα προόδου και πολιτισμού και η δημιουργία πνεύματος αδελφοσέννιας, χωρίς διάχρονη εθνικότητος και θρησκείας, φυλής και τάξεως.

Επόπτης: Ήώς μπορούμε να διαδώσουμε τις αρχές του Ανθρωπισμού;

Μεσταγωγός: Με την λογική και κινήσις με το παραδειγματικό.

Επόπτης: Ήρέτε, λοιπόν, να καλυτερεύσουμε τις ίδιες για να μπορέσουμε να επηρεάσουμε και τους άλλους;

Μεσταγωγός: Άρνηση να γίνεται αύλικος. Για να χτίσουμε γερό οικοδόμημα, πρέπει πρώτα να επεξεργασθούμε τους ογκολίθους των θεμελίων.

Επόπτης: Ήώς θα μπορέσουμε να καλυτερεύσουμε τους εαυτού μας;

Μεσταγωγός: Καλλιρρόντας τη σεφή μας και κάνοντας λογικές και αγνές πράξεις. Εποιηθείτε βαθύμηδόν την πνευματική και ηθική βελτίωση μας, και μόνον τότε θα είμαστε σε θέση να επιδράσουμε αποτελεσματικά επάνω στο κοινωνικό σύνολο.

Επόπτης: Όποτε πρέπει να γίνομε σοφοί και ενάρετοι για να μπορέσουμε να δράσουμε αποτελεσματικά;

Μεσταγωγός: Αυτό θα ήταν το ιδανικό. Τοποθετήστε το ρεπινόχορομε, ας βαδίσουμε με καλή θέληση επάνω στον δρόμο της Σοφίας και της Αρετής, και συγχρόνως ας βοηθούμε κατά το δυνατόν τους συνανθρώπους μας.

Επόπτης: Μπορέτε να μας εποδείξετε ποια είναι τα κυριότερα εισιδια που σημαντεύουν ο άνθρωπος που θέλει να βαδίσει επάνω στον δρόμο της Αρετής;

Μεσταγωγός: Ναι, αδελφέ μου. Είναι ο εγωισμός, η αλιεύονται, το σημφέρον και τα πάθη.

Επόπτης: Ήώς μπορεί να νικαρθεί ο εγωισμός;

Μεσταγωγός: Με την απόκτηση της Σοφίας.

Επόπτης: Η αλιεύονται:

Μεσταγωγός: Με την απόκτηση του «Ενόθι σαυτόν».

Επόπτης: Το σημερέον;

Μεσταγωγός: Με την αρετή των πλησίον.

Επόπτης: Τα πάθη:

Μεσταγωγός: Η περιοπολή των παθών δεν είναι καθόλου εύκολη. Χρειάζεται μακρά προσπάθεια. Χωρίς όμως την περιοπολή των παθών, η επίτευξη της Σοφίας είναι αδύνατη.

Επόπτης: Μας είπατε τις δισκολίες των δρόμων της Αρετής.

Μπορείτε να μας περιγράψετε και τις δυσκολίες του δρόμου της Σοφίας;

Μεσταγωγός: Την πύλη του δρόμου της Σοφίας φράξουν τρεις ογκώδηθιμοι: Η αδιαφορία, η ίνωφροσύνη και η δοζησιοφρία.

Όποιος κατορθώσει να υπερηφένει αυτούς τους ογκολίθους, που εμποδίζουν την εισόδου πον δρόμο της Σοφίας, θα έχει να αντιμετωπίσει και άλλα εμπόδια. Οι προλήψεις, η δεισιδαιμονία, ο φανατισμός, η εμπάθεια, η μισιάλωδοξία, δεν είναι από τα μικρότερα.

Επόπτης: Τί προσόντα πρέπει να έχησατός που θέλει να βαδίσει τον δρόμο της Σοφίας;

Μεσταγωγός: Ήρετε να έχη έλευθερη σπέρμη και χοησά ήθη. Διότι η Σοφία χωρίς την Αρετή είναι όχι μόνον ανάφελη αλλά και επιζίνδενη.

Επόπτης: Σεβάσμιε Μεσταγωγέ, απ' όσα μας είπατε είναι φανερό ότι η Σοφία και η Αρετή δεν είναι εύκολο ν' αποκτηθούν. Ήρετε, λοιπόν, να σημετεργάνουμε ότι οι προσπάθειές μας πινδινεύουν ν' αποβιούν μάταιες;

Μεσταγωγός: Όχι, διότι δεν πρέπει να αποβλέπουμε σε εύκολες μόνον επιτυχίες. Και η αποτυχία έχει την αιμάραντη δύξα της, όταν η προσπάθειά που γίνεται είναι τόμα και ειλικρινής. Άς εργάζόμαστε, λοιπόν, με τψιτότητα και με ειλικρινεία και ας μη μας επηρεάξει το αποτέλεσμα, όποιο κι αν είναι. Η μέθοδος της εργασίας μας είναι βραδεία, αλλά ονομαστικά αποτελεσματική. Νεόφυτε αδείαφέ, έδω θέλετε να εργαστείτε μαζί μας πρέπει να προσπαθήσετε να γίνετε πιο αρματικά εξεύθερος, αποβάλλοντας τις προλήψεις και κατεργάζοντας τα πάθη, που θολώνουν το πνεύμα. Ήρετε να σέβεσθε την ελεφθερία της σπέρμως κάθε ανθρώπου, χωρίς να παρανοίσετε από τις επιθυμίες, τις κλίσεις ή τις πεποιθήσεις σας, σε βίαιες πράξεις, και να υπομετέβετε τους ανγανθώπους σας, έστω και αν από γίνεται με ζημιά της ησυχίας και της ανέστρως σας. Το επόπειρθε;

Νεόφυτος: Μάλιστα, με σάλι μου την ψυχή.

Μεσταγωγός: Επίσης πρέπει να ραπούζεθείτε ότι δεν θα παραδεχθείτε ποτέ να κατατυγχάνετε τα φυσικά δικαιώματα του ανθρώπου από τη βία του δεσποτισμού, από τον φανατισμό ή από την αιμάθεια. Ήρετε να υπερασπίζετε, ακόμη και με κίνδυνο της ζωής σας, τις αρχές του Ανθρωπισμού. Το υπόσχεσθε;

Νεόφυτος: Μάλιστα, με σάλι μου την ψυχή.

Μεσταγωγός: Νεόφυτε αδείαφέ, έγινες ένας από τους δικού μας, τους εργάτες του πνευματικού πολιτισμού. Αυτό δεν σου γεννάει

κανένα δικαιόματα, σου γεννάει όμως άπειρες πτοχεώσεις. Υποχρεώσεις απέναντι του ειωτού σου, απέναντι των αδελφών σου, απέναντι αλόγληρης της ανθρωπότητος. Ηρέπει να αφοσιωθείς στο έργο της πνευματικής και ηθικής βελτιόσεως σου, αναζητώντας ακατάπτωτα την αλήθεια, μελετώντας τη σοφία και τξιστώντας την αρετή. Ηρέπει να διαθέσεις τη δωσιπλούτητά σου και τις ικανότητές σου στην επιφεύγια της ανθρωπότητος. Ηρέπει να πολεμήσεις για το αγαθό και την αρετή, για την ελευθερία της σκέψης, του λόγου και της συνειδήσεως, για τον ανθρωπισμό και την πρόοδο, για την περιζόδιμη ειρήνη, αδελφισμόνη, κατανόηση και Αγάπη.

Ταξ πνευματικός νόμος

Κάμεις, λάβεις...

Την τότε η Δίηλος κέντρο εμπορικού των Ελλήνων και θεωρούνταν πως παρέχει ασφάλεια σπους εμπορευόμενους λόγω του Θεού. Λοιπόν, ο Μήνοφ άνιης, ο σπουτιγός του Μιθριδάτορ, είτε από προσωπική του καταφύγηση, είτε γιατί διατάχθηκε από τον Μιθριδάτη - ο άνθρωπος που είχε το μωαλό του στο κέρδος, βάζει τον θεό πιστακάτο απ' όπι αρπάξει - απότος, λοιπόν ο Μήνοφ άνιης, επειδή η Δίηλος ήταν απειχιστή και στα κάποιοι της άστροι, κατέπλευσε εκεί με τρύγοτες, σκότωσε τους ξένους που βρίσκονταν στο νησί καθηγε και τους Δηλίους. Αφού φόρτωσε στα πλούτα πολλές πραγματειές των εμπόρων και δύο τα αναθήματα, αφού πήγε δούλους γυναικες και παιδικές, ιστοπέδωσε και την ίδια την Δίηλο (...)

Ομως, σύτε ο Μήνοφ άνιης γλύτωσε από την οργή του Θεού, σύτε κι απότος ο Μιθριδάτης. Ο Μήνοφ άνιης αμέσως μόλις οπλισθώσε, μετά την καταστροφή της Δίηλου, έπεσε σε ενέδρα πορ του είχεν στήσει με πλούτι οι εμπόροι που είχαν διαψήφει και τον έπνιξαν.

Ο Μιθριδάτης (...) άπλισε το χέρι τορε εναντίον του ειωτού του, όταν καταλέθηκε το βιαστικό του και καταδιώκονταν παντού από τους Ρομαιούς. Υπάρχει και η άποψη πως απότος βρήκε βίαιο θάνατο από το χέρι κάποιου μισθοφόρου του. Ξητώντας τον ο ίδιος ως χάρη. Αυτό το τέλος είχαν αυτοί λόγο της ασεβείας των.

ΠΛΑΥΣΑΝΙΟΥ (Ελλάδος περιήγησης, Αλκαντικά, 26. Μεταφρ. Α. Γεωργιάδον).

ΙΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΗΟΥ ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΙΔΑΣΕ Η
ΑΙΓΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΤΑΗΕΙΝΩΣΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΝΑΣ

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΓΙΟΣ

Πός τον ονιαγρωφούν ο Φώτης Κόντογλου και ο
Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

Ο «ΙΔΙΣΟΣ» Παρουσίαζε μία σύγχρονη πνευματική μορφή, τον άγιο παπα- Νικόλα Ηλλανά (ήταν ιερέας), που το πέρασμά του από τη ζωή αυτή (απέθανε το 1932), άφησε την εικόνα ενός ξεχωριστού πνευματικού ανθρώπου. Ήταν η προσωποποίηση της αγνότητας, της καλοσύνης, της αφιλοκέρδειας, της προσφοράς και της ταπείνωσης. Κρούως της ταπείνωσης. Ο γνωστός ζωγράφος και λόγιος Φώτης Κόντογλου γράφει τα ακόλουθα στο βίβλιο που ανθίστησε:

«Το πανάρι και γλαυκότατο σπόρια, που δεν είναι αλήθεια, λάληστε και τούτα τα λόγια που αναταίνουν την καρδιά κάθε ανθρώπου: «Μαζάριοι οι καθαροί την καρδιά, ότι αυτοί τον Θεόν ύπονται. Μαζάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί είναι του Θεού κληρονόνται».

Μαζάριος λοιπόν είναι αυτός που ιστορεῖται σε τούτο το μυχό και ταπεινό βίβλιο. Μαζάριος είναι και ο ιστορικός του. Άλλα μαζάριοις είναι και όποιος το διαβάζει και γιαρεται από τη βιογραφίη απλότητά του. Αλλός στάθηκε ο ιστορικός, αλλός ο ιστοριζός του, αλλοί πρέπει να είναι οι εγκίνοι που θα το διαβάσουν. Για να μη ταραχθεί τούτη η αγιασμένη αρμονία που επάρχει ανάμεσα στον ιστορογέμνο γέροντα, στην ενίαστη μαθήτισμά του που έγραψε δύο θεμελήσιμες από του θεάριο πίστη του, και στον ανερχόμενη, είναι ανάγκη και οι τρεις τούτου να γέροντες ξήμεται «εν αφελότητι καρδίας». Καρδιά πονηρή και άπιστη ας μη απλώσει ν' ανοίξει τούτο το βίβλιο (...).

Ο μαζάριος και αθέος γέροντας, που εδώ μέσα είναι γραμμένη η ζωή του, έζησε γαρούμενος σαν νάτανε παιδάκι, «εν ίλαρότητι», μ' όλες τις πάντες που πέρασε, επειδή είχε μέσα του το Ηνεύρια το

Άγιον, που λέγεται παράξελητος, δηλαδή Ηαφηγοφυτής, γιατί όποιος είναι φωτιομένος απ' αυτό, έχει την παρηγοριά που νικάει όλες τις πίκρες, κι αχτινοβόλά το πρόσωπό του. Σ' αυτόν η περιφρόνηση γίνεται εναρρόδεκτη με χαρά, η φτώχια κ' η στέρηση γίνεται πλούτος, η κακομεταχείρηση αλλάζει σε τιμή, το μίσος σε αγάπη, η απέκτησια σε μαζάρια εκπίδη, η θλίψη σε χαρά (...)

Όλα αυτά τα οντόνια χωρίσιατα τα είχε λάβει από τον Κέφιον ο Πάπα - Νικόλαος. Όλα αυτά τα άφθατα διαμάντια στολίζανε το φτωχοντυμένο γεροντάκι που στάθηκε ο πιο ταπεινός από τους ταπεινούς. Για τούτο η θεία χάρη σκήνωσε μέσα του (...)

Μεγάλο και φυγοσωθήριο παράδειγμα για μας είναι η ζωή ενός τέτοιου ανθρώπου στον ομηρινό καιρό που φοίνιτσε η αμαρτία, και που την κάθε λογής αποκαθίσα την έχουν συνηθίσει τόσο οι άνθρωποι, ώστε να έχουν γίνει αναισθητοί. Στους πλέον οποτενούς καιρούς, που κρίβεται το λαμπερό πρόσωπο του Θεού από τα μάτια του ανθρώπων, η φιλανθρωπία τοιχ φανέρωνε ανάμεσά μας κάποιον απεσταλμένο τον για να μας στερεώσει στην πίστη με την πολατεία του, κι ας μην λέγει πολλά λόγια. Τέτοιος απεσταλμένος ήτανε ο παπά - Ήλιανάς, που μήτε γράμματα γνώριζε, μήτε είχε την ευκολία στα λόγια που έχουν εκείνοι οποιοί συνηθίζει ο κόσμος να τους λέγει θεολόγοις, και που σπουδάζουν στα πανεπιστήμια και σ' άλλα σχολεία και παίρνουν διπλώματα (...)

Ιδού τι γράφει για το παπά - Νικόλαο ο Ιαπαδιαμάντης:

«Μεταξύ των επαγγόντων τερέων επάγχοροι ακόμη πολλοί ενάγετοι και αριθμοί, εις τας πόλεις και εις τα χωρία. Είναι τέποι λαϊκοί, τοφέλημοι, σεβάσιμοι. Αξιούνται λόγους. Ηξερόυσαν αυτούς άλλον τρόπον πώς να διδάσκουν το ποίμνιον.

Γνωρίζω ένα τερέως εις τας Αθήνας. Είναι ο ταπεινότερος των τερέων και ο απλοστάτερος των ανθρώπων. Διεπάσαν τεροπαραχών αν του δάσσεις μίαν δραγυμήν, ή πενήντα λεπτά, ή μίαν δεκάδαν, τα λαίγνει. Άν δεν του δάσσεις τίποτε, δεν ζήτει (...)

Είναι ολίγον τι βραδύγιασδος και περισσότερο αγράμματος (...). Τα λάθη δύσα κινένται εις την ανάγνωση, είναι πολλάκις κομικά. Και όμως εξ άλλων των αρρωστών του, εξ άλλων των εκκλησιάσματος, κανείς μας δεν γελά. Λιατί! Τον ερυγμήσαμεν και μας αρέσει. Είναι αξιωγάπτος. Είναι απλοϊκός και ενάρετος. Είναι αξιος των πρότοι Μακαρισμού των Σωτήρος. Τώρα υποθέσατε ότι αυτός ο ίδιος τερέως είχε εξέλθει από τεροπαραχών, παλαιόν ή νέον. Θα είχε διαφοράν επί το βελτιον! Θα ήτο πασαλειμμένος πε ολίγα απελή, κακοχώνεται και συγκεχυμένα γράμματα, με περισσοτέρουν

οίησιν και αξιώσεις. Θα ήτο δια τούτο καλύτερος; "

Αλλά και σε ένα από τα πιο εμφρατέρα διηγήματά του, "Τα τραχούδια του Θεού", μιλά ο Παπαδιαμάντης για τον γέροντα, κι αυτή τη φορά τον γράψη με το όνομά του:

«Μετά τρεις ημέρας προεπέμπτομεν την μικράν Κούζαν εις τον τάφον. Οι επωγγελματικοί τερείς και οι φάλαινες έφαλλον τα κατά συνθήκην, από την «Άμεμον οδόν» έως τον «Τελευταίον ασπασμόν». Μόνος ο παπα-Νικόλας από τον Άγιο Γιάννη του Αγρού, ο Ναξιώτης, εφαίνετο ότι έτιμεν χωριστήν απολογίθιαν, εμουρμούριζε μέσα του, και τα άμπατά του εφείνοντο δακρυσμένα. «Τι μουρμούριζες παπά;» του είπα. «Λέγω την απολογίθιαν των νηπίων μέσα μου», είπεν ο παπα-Νικόλας. Ήταν από το άκαρον αρμόζει η απολογία των νηπίων».

Τέτοιος βίος, μόναχα από τέτοιον βιογράφο θα έπειτε να γραφεί, όπως είναι η σεβάσμια Μοναχή Μάρθα, η εγγεβεία γηράσιας παρούσας τους πόδας όχι του σοφού Γαμαλάϊ, αλλά Νικολάου του Απλίον. Ωσύν να ήτο η σπλάι του γέροντα, δεν θα άφησε μήτε έναν κυριαρχό μορφωτισμό του, μήτε ένα γρήγορο και απαρτιτήριο βλέμμα του, μήτε τον πιθανικό λόγο του μήτε ένα μουρμουρητό του, μήτε μια κίνηση του, που να μην τα τύπωσε βεβιά μέσα στην φυχή της. Όσα απ' αυτά μπόρεσε, τα έγραψε μ' έναν τρύπο απλόν κι απεριτέχνο, που ταφιάζει με τον αριστημένο γεροντά της(...)

Από νεότητό της δεν απέλειπε από τις αρχές της κι από τις ζειτούργιες, που έγινοντο εκείνο τον καιρό στον Άγιο Ελισσαίο, με φάλτες τον Παπαδιαμάντη και τον Μωραΐτην, στον Άγιο Γιάννη του Κινηρό (στη θέση του κτίσθικε τώρα ο μεγάλος ναός Άγιον Ιωάννου στην ασύρματη Βουλιαρχείνης, στην Δάφνη), στον Τρεις Ιεράρχες του Ηαχρειάου, στον Άγιο Γεώργιο στο Κουράζι, στον Άγιο Λάζαρο, στον Άγιο Φανούριο του Ηαχρειάου, στον Άγιο Σπυρίδωνα του Μαντουζά, στον Άγιο Δημήτρη των Λουμπταρδιών πουντά στην Αρδόπολη, και σε ένα πλήθος εγγειοπλάσιων γήρων από την Αθήνα.

Και τώρα ανθολογούμε από το βιβλίο με διηρήσεις της μοναχής Μάρθας, οφιομένα περιστατικά που δείχνουν ότι το φως το ανέστησε φάτιξε τον παπα-Νικόλα στη ζωή του:

Η Κονοπαντίνα Μαρέμου, πήρε μια μέρα μαζί με το παιδί της εις τον Ηροφήτη Ελισσαίο, που λειτουργούσε ο παπα-Νικόλας. Ήταν το διάστημα της λειτουργίας το παιδάκι ενρίσκετο εις το πρό. Ξαρνιά το βλέπει η μητέρα του να βγαίνει κάτωχρο από το πρό και να λέγει

της μητέρας του : «Μαμά! ο πατήρ Νικόλαος είναι τόσο γηγέλα από την γη» - και της εδειξε με το χεράκι των ως μιού πήγη πάνω από το έδαφος. Το παιδάκι ήτο γλυκίσες δετών.

Μία Κροία είχε περισυλλέξει ένα γεροντάκι, έργμα γτωχό και άρρωστο. Τον είχαν σ' έναν χώρο που ήταν άλλοτε αποθήκη. Αυτόν τον επεισέπεισε ο παπα-Νικόλας δις της εβδομάδος και τον σηντή ή-ρει σχεδόν. Μία μέρα, όταν είχε δύσις ο ίδιος, και η κόρη της οικογένειας, που επέγραψεν τον άρρωστο καθότανε στο μπαλκόνι είδε ένα φως από μακριά και επειδή είχε αρχίσει το σκοτάδι, δεν ξεχώριζε καλά τι ήτανε. Το νόμιζε φανάρι αμάξης (ντόπιση, βέβαια, σήμερα προ 70 ετών). Το φως όσο πήγαινε πλημάζε. Βλέπει τότε τον παπα-Νικόλα και είχε εμπρός του ένα φως. Όσο να τον ιδεί καλά μπήκε στην αιλίγ.

Βγαίνει και η κόρη από το μέρος της αιλίγ και φωνάζει τον παπα - Νικόλα: «Μη σβήνεις πάτερ μου το φως, να κατέβω και εγώ με την λάμπα να την ανάφοιμε». - «Όχι, δεν έχω φως, παιδί μου», της απαντά εκείνος. - «Μα εγώ, τον λέρνη, σας έβλεπα από μακριά με το φως!!» - «Όχι, όχι, παιδί μου, επανέλαβε, δεν έχω φως!!

Σαν εξαιρετική φυσιογνωμία που ήταν, ποτέ δεν επηγείρετο από βαθμούς κοινωνικών γνωριμιών. Ήτο ο ίδιος προς πάντας. Η αείμνηστος Σοφία Τσικούπη τον εγνώριζε και πολύ τον εξετίμα. Επίσης η κνημία Σλατάνου τον επεισέπεισε με το αιμάξι της εκείνη την εποχή εις τον Λγόν Ιωάννην. Πολλές φορές της είχε κάνει αρμασμό, εις το μέγαρο της (...) Μετά επήγαινε να κάνει αγιασμό σε μία πτωχοτάτη χροιστική που εκάθετο σε μία τρύγη στα στενά της Ακροπόλιας (...)

Η σοφή των παρονοήσεων μια απλότητα μικρού παιδιού, με ειρηνή αισθήματα.

Ένα βράδυ σκοτεινό, με μεράκη κακοκαιρία, κάποιος πατήρ Μάρκος κατέβαινε την οδό Βιρωνονος. Βλέπει ένα φως ν' ανεβαίνει από του Μακρυμάννη και πλησιάζοντάς το, είδε ότι ήτο ο πατήρ Νικόλαος Ηλιανάς. Χαιρετήθηκαν και τον είπε, ότι πήγαινε για αγωνία στον προφήτη Ελισσού. Επιστρέψαντας στο σπίτι του ο πατήρ Μάρκος είπε στην πρεσβύτερα του: «Δί' αντό περιπατάει τις νίκτες ο παπα - Νικόλας· τον συνοδεύει θείο φως».

Η περιφρόνηση των υλικών, εις όλας τας περιπτώσεις των καθηγό-

ντων του ήτανε μοναδική. Ο Γεώργιος Στέλλας, που των διάβασε κάποτε ο μερεύς παράκληση, των έδωσε ως πληρωμή κάποιο σεβαστόν ποσό, μέσα σε κλειστό φάκελλο. Αυτός, καθώς πήρε τον φάκελλο, τον έδωσε αμέσως κλειστό σε μια πτωχή, που τον περιέμενε πότε θα τελειώσει την παράκληση. Ο άνθρωπος που τον το έδωσε, άναψε από σπενοχώρια. «Μα τον ευλογημένο, έλεγε, να μην κοιτάξει καν τι του έδωσα!»

Όταν δεν ήτανε ακόμη τόσο πολύ ηλικιωμένος, ξεκίνησε να πάει μόνος του εις ένα ερημοκάλυπτο στο Ηεριστέρι, όπου θα εγίνετο αγροτικία. Μόλις πήρε ένα διάσημα έζαυρε το δρόμο, και πήρε κάτι μονοπάτια μέσα στα χωράφια δεν ήξερε ποιν πήρεν. Ήροζωρούσε σπενοχωρημένος και προσεγγίζοντας, βλέπει εμπρός του ένα νέο παλληκάρι και τον λέγει: «Έζαυρες το δρόμο, πάτερ μου; να σε οδηγήσω εγώ». Εμπρός ο νέος, κατόπιν ο πατέρα - Νικόλας, έφθιασεν ως την πόρτα της εκκλησίας. Εδώ το αφηγείται μόνος του, «Μόλις γράξαιε ως την πόρτα γίνοισα να του δώσω ενζωριστήμη και αμέσως ήλαμψενε (ναξιωτική προφορά = ήλαμψε) και τον έζαυρα».

Τρεις ημέρες έμεινε στο κρεβάτι και απέθανε σαν πονκί. Την παραμονή των θαυμάτων του εκάλεσε την νίμφη του και της είπε:

-Μαρία, τι φως, τι ήλιος είναι αυτός...; Δεν μπορώ να τον δω (...)

Και ο γέρων αποδημητής, μόλις έλαβε το πρότο μήνυμά του, μόλις στηγήθη από την εκστασή του, ησύχασε.

(Από το βιβλίο «Ο άγιος παπά - Νικόλας Ηλανίας», έκδοση «Αιτήμ»).

ΘΕΟΣΟΦΙΑ - ΘΕΟΣΟΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ε.Π. ΜΗΛΑΒΑΤΣΚΥ

Θεοσοφία: Σοφία - Θρησκεία, ή «Θεία Σοφία». Το επόπτερομα και η βάση όλων των παγκόσμιων θρησκειών και φιλοσοφιών, που διδύσκεται και αισκείται από λύγορες επιλεκτούς από τότε που ο άνθρωπος έγινε σεπετόμενη οντότητα. Με την πρακτική της έννοια η Θεοσοφία είναι καθαρώς θεία ηθική.

Θεοσοφική Εταιρεία: Η «Παγκόσμια Λαδελφότητα». Ιδρέθηκε

το 1875 στη Νέα Υόρκη από τον Χ. Σ. Όλκοτ και την Ε.Π. Μπλαβέτσκι, με τη βοήθεια του Ο.Κ. Τζαντέ και αρχετών άλλων. Βασικός σκοπός της ήταν η επιστημονική έρευνα των φυγικών ή των αποκαλούμενων «πνευματιστικών» φαινομένων, έντερα από τον οποίο αναφέρονταν τρεις κάριοι αντικείμενοι σκοποί, δηλαδή:

1. Η αδελφότητα των ανθρώπων, χωρίς διάκριση φυλής, χρώματος, θρησκείας ή κοινωνικής θέσης.

2. Η σοβαρή μελέτη των αρχαίων παγκόσμιων θρησκειών με σκοπό τη σύγκριση και την αναγνώριση της παγκόσμιας ηθικής.

3. Η μελέτη και η ανάπτυξη των κρυμμένων θείων δυνάμεων στον άνθρωπο.

Αντί τη στιγμή έχει πάνω από 250 κλάδους σε ολόκληρο τον κόσμο, οι περισσότεροι από τους οποίους βρίσκονται στην Ινδία, όπου και η Έδρα της. Αποτελείται από αρχετά μεγάλα Τμήματα - το Ινδικό, το Αμερικανικό, το Ανταρκτικό και το Ειρηνοπατικό.

(Από το βιβλίο της «Βίβλος Αποκριφιδιού», που μόλις κυκλοφόρησε. «Κέιρος»).

Η νύχτα φέρνει συμβουλές

Σε ορισμένες γλώσσες υπάρχει μία φράση η οποία έχει λογκαή βάση και η οποία αποδίδει τα συμπεράσματα επανειλημμένων και πολιγλύθιμων παρατηρήσεων λένε: «η νύχτα φέρνει συμβουλές». Τούτο θέλει να πει ότι κατά τη διάρκεια της νύχτας δεχόμαστε μυστικές επικοινωνίες και συνήθισες συμβουλές από τα αόρατα και αγαπητά πνευματικά όντα, τα οποία αρχιαντούν για μας υποβάλλονταν τις εμπνεύσεις της υπέρθιτης σοφίας τους.

Ηρέπει όμως να πούμε ότι δεν δέχονται όλοι οι άνθρωποι τέτοιες μυστηριώδεις εμπνεύσεις (...) Υπάρχουν άνθρωποι διεσπαρμένοι, αχρείοι και φεύτερες (...) Η φυχή τους ειντελής και αχρεία, δεν είναι άξια να δεχθεί την επίσκεψη κανενάς από τα ανώτερα αιτά όντα, τα οποία εκδηλώνονται μόνο σε ανθρώπους που τους μοιάζουν.

Από το βιβλίο «Η επαίνιον των θανάτου», Louis Figuer, μεταφρ. Α. Πολυμέρη, Αθήνα 1910.

(Το κείμενο έχει αποδοθεί στη νεοελληνική της εποχής μας)

Από το βιβλίο του Νίκου Καζαντζάκη «Ο φτωχούλης του Θεού»

- Φεγύα ! πρόσπαιξε ο πάπας και άπλωσε το χέρι να κτυπήσει το καμπτανάκι νά γθει ο θυροκράτης (...)

- Κάμε επομονή, άγιε πάτερ Θέλω, μα δεν πρέπει να φύγω· έχω ακόμα ένα λόγο να σου πω· χθες τη νύχτα είδα όνειρο (...)

- Όνειρο; Έχω μεγάλες έγνωσες, καλόγερε, κρατώ στους ώμους μου την οικουμένη, δεν έχω καιρό ν' ακούω ονείρατα.

- Προσκυνώ την αγιότητά σου, πάτερ άγιε, τ' όνειρο ετούτο μπορεί νά ναι μήνυμα τ' ουρανού· μεγάλη μαντατοφόρα του Θεού είναι η νύχτα· καταδέξου να το ακούσεις...

* * * *

Αναφορά από τον Ηλάτωνα (Φαίδων 60Ε - 61Α)

Ποιλές φορές στο παρελθόν είδα το ίδιο όνειρο να παρουσιάζεται κάθε φορά με διαφορετική μορφή, αλλά πάντοτε μου έδειγε τα ίδια: «Σωκράτη, ν' ασχολείσαι με τη μουσική και αυτή πρέπει να είναι η εργασία σου». Το όνειρό με ενεθάρρυνε να επιμένω σ' αυτό που έκανα, στο να σχενθετώ δηλαδή μουσική· γιατί η φιλοσοφία είναι η μεγίστη μουσική.

ΗΘΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΜΑΣ ΣΟΦΙΑ

Ο πρώτος εχθρός σου,
είναι ο εαυτός σου.

(Ο ίδιος ο άνθρωπος με τις κακές και τα πάθη των εμποδίζει την ψυχική του πρόοδο)

- Δώσε στο φτωχό φωμί και λειτουργιά μην κάνεις.

- Κάνε το καλό και μη βλέπεις σε ποιον.

- Ό,τι δίνει το δεξί σου χέρι,

το ξερβί να μην το ξέρει.

- Άν δεν δώσεις δεν αριάξεις.

(Η αξία της ανιδιοτέλειας προσφοράς)

- Όποιος σου κάνοντας κακό, κάνε καλό.
- Κενίγατο καλό να μην κουράξεται.

*

Αλλει λέγα με τους άλλους και πολλά με τον εαυτό σου
(Αυτοελέγχος)

Τίμα τον αιώνιτο για τιμή δική σου
(Αιώνιτος: καταφθονημένος, περιφθονημένος)

*

- Μην ακούς έναν και ξρίνεις δύο.
- Αν δεν ακούσεται και τους δύο, δίκαιο ποτέ μη δώσεταις
(Απόδοση δικαιοσηνής)

Σύρε μ'έναν καλό να γίνεις καλύτερος.

*

Οποιος γνωρίζει να επομένει,
πάντα κερδισμένος βγαίνει.

*

Όταν θέλεις να παριγραφθείς, βλέπε τον χειρότερό σου και όχι
τον καλλιτερό σου.
(Προσαρμογή στις δοκιμασίες)

*

Όσο είσαι πάντα φάνου, και λιγάκι παρά κάτο.

(Ταπείνωση, απλότητα)

*

Μη ξητάς μόνο να φανείς
αλλά και να γενείς
(Συνέπεια)

*

- Ηαραμέρισε λιγάκι, όταν βλέπεις θυμωμένο
- Δώσε τόπο στην οργή.

*

Απ' το γραφτό σου δε μπορείς να ξεφύγεις.

*

Μη πολεσταλλοίξεται
και διασκορπάζε το νού σου,
τα δ.τι γραφ' η Μοίρα σου
δεν είναι του χεριού σου. (Ανδροί)
(Το αναπότελτο της Μοίρας)

Σαν σου τύχη πειρασμός
πέρασέ τον γι' αγιασμό.

(Οι πειρασμοί παγιώνοντας αρετές στον αγωνιζόμενο για την ψυχική των πρόσθιδο (ανθρώπο))

«Όσο αυτός ζει επάνω στη γη,
δεν σου απαγορεύω να τον δοκιμάζεις»

Αόρα των Θεού στον Μεφιστοφέλη (Σατανά), Έκατε (Φάονος, στίχοι 915-916)

Το δε θες να σου κάμουνε, μηδέ κι αλλού μην κάνεις

Αν δεν γτυπήσεις την πόρτα, η πόρτα δεν ανοίγει.

«Απειτε και δοθήσεται γιαν, ζητείται και ενδέσετε, κρούετε και ανοιχθήσεται γιαν» Λόγοι του Ιησού (Ματθαίον 7, 7)

-Άλια γίνεσις την φυγή σου, τι αξία έχουν τ' αλλα;

-Άλια γίνεσις την φυγή σου, έχασες τον κόσμο σόδο.

-Κίμεις καὶ δ, κάμεις κακό, θάτι οθει γιργεύοντάς σε.

-Ότι σπείρεις θα θερίσεις.

Στ' αυτιά των μορού μη λες τίποτε, για για μην περιπατεῖται φρόνιμός σου λόγια.

(Οι θεύς γνώσεις ποτέ να προστατεύονται από ανθρώπους που δεν έχουν ηθική και λατέργημα)

«Μη δίνετε, το άγιο τις τα οσκύλα και μη φύγετε μπροστά στους χοίρους τα μαργαριτάρια σας, μη τυχόντα καταπιθήσουν με τα πόδια τους και ξεπίπτα στραγγούν και σας συντρίψουν» ΗΙΣΟΥ (Ματθαίον 7, 6)

Σαν ασήμβος δούλευε και σαν αφέντης τρώγε.

(Υπόμνημα το πρώτο καθήκον του ανθρώπου που είναι η εργασία, και για την απαντήση της μάνια και γαλήνη που απατείται κατά την ώρα των φαγητού).

- Όποιος κάνει το σπιαρό του,
έχει όπιστο πλευρό του. (Κόνιτσας)

- Όποιος κάνει το σπιαρό του
άφαστα έχει στο πλευρό του. (Λαδόνων)

Τα ως δε θέλεις γίνονται, θέλεται και ως γίνονται.

(Προσωφισμογή στις δοκιμασίες της ζωής με εμπιστοσύνη στη Θεία Πρόνοια και τη Θεία Δικαιοσύνη)

-Ηάρε τη γνώμη μαθενός, μια εσύ να κρίνεις μόνος.

-Όλον τον κόσμο ρώταε, και τη γνώμη δου ακολούθα
(Ελευθερία συνείδησης)

ΙΔΕΟΠΛΑΣΙΑ ΣΤΙΣ ΕΓΚΥΟΥΣ

Η Μέλλουσα Μητέρα: Μεγάλη Μορφοποιός Δύναμη!

Ένα σημαντικό άρθρο του αεμνηστού ΝΙΚΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΗ

Η Μεγάλη Μορφοποιός Δύναμη της εγκίνων Γυναικας, για την οποία σήμερα μιλάει η Ιατρική Επιστήμη, έχει απασχολήσει τον αειμνηστό Νίκο Παπαγεωργάκη στο ενδιαφέρον άρθρο που ακολουθεί.

Η προσωπικά σοφία, αλλά και η επιστήμη σήμερα συνηγορούν για τις μεριάς αλήθειες: Η έγκυος γυναίκα, έχει από τη φύση της, τη Δύναμη Διάπλασης ενώς παιδιών, σύμφωνα με τα πιο ενηλικά της ονείρα! Δεν έχει παρόλα να το μάθει, κι αντί να παραπονείται αρχότερα για τις αδριναργίες και τα ξλαπτώματα των παιδιών της, μελλοντικών ενηλίκων, όταν θα γίνει πολύ αργά για να διορθωθούν, εγείνη γα αναλάβει το έργο της Διάπλασης μιας Νέας Κοινωνίας. Υγιοίς, λεορδαρημένης με Αρετές άξιες του Ανθρώπου, εντυπωμένης στην κινητική δομή της Νέας Γενεάς.

Λεν έχει η έγκυος Γυναικα παρά να φαντάζεται, να εύχεται και να αγαπάει τις πιο ενηλικές αρετές για το αναμενόμενο παιδί της! Να το περιβάλλει με μια απαόσφαιρα φωτός, αγνότητας και αγάπης. Η ίδια δε κατά το διάστημα της εγκυιοσύνης της πρέπει να προσέξει όπως λέει ο Ηλάτων (Νόμοι, 792E): «ώσπε να μη διαβιεί ούτε με πολλές ηδονές, ούτε με πάθη, ούτε με λύπες, αλλά να ζει κατά τον ζοδίον αυτόν, τιμώντας τον, με χαρά, με πραότητα και με καλή ψυχική διάθεση».

Εκτεταμένες έρευνες κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι επάρχει μια άμεση σπενή ψυχική σχέση μεταξύ της μητέρας, των πατέρων και

του μελλογέρνητου, κι ότι από την ποιότητα αυτής της σχέσης θα εξαιρηθεί η αρχαινή γρεία, η γυναική μοδοφορία και η πνευματική ανάπτυξη των μελλοντικού ανθρώπου.

Ακολουθεί το άρθρο:

Από αρχαιοτάτων χρόνων σε πολιόρκια Ιαούς ήτο γνωστόν ότι κατά το διασπηλια της κυήσεως ξύνων, στα έμβρυα που βρίσκονταν σε ανάπτυξη αποτυπώνονταν και ειμαντίζονταν χρωματισμοί στο τούχωμα του δέρματός τουν, παραπορφώσεις, κολοβώσεις ή σπέρματα που ήσαν διοικού με τους χρωματισμούς, παραπορφώσεις κ.λ. που είχαν κάμψη ζωηρή εντέπωση, συνοδευόμενη με τσχροϊ συγκίνηση, δηλαδή ενχαροπίση, φόβο, αποφοιτισμό, έκπλαξη, στα έγκινα ξώα. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε και στις εγκρίνουσ γηννάκες.

Οι Έλληνες στην αρχαία εποχή στόλιζαν τα σπίτια τους με φραΐα αγάλματα για να τα βλέπουν οι γηννάκες και να γεννούν φραΐα παιδιά (...) Στη σύγχρονη εποχή το φαινόμενο από μελετήθηκε καλύτερα. Ττο σε πολλά σιγγράμματα γηνναικολογίας και μαιευτικής μετορθή να είναι κανείς πλέοντα εξαρθρωμένα φαινόμενα. Παραθέτομεν πρώτον πολλά που παρατηρήθηκαν σε ξώα. Ένα εντυπωσιακόν τέτοιο αγαγράφεται στο 30όν κεφάλαιο της Γενέσεως. Είκει από της παραγράφου 27 μέχρι και της παραγράφου 36 εξιστορείται πώς ο Ιακώβης ἔπεισε τον Λάββαν, του οποίου έβοσκε τα πούμανα, να τον δίδη φως μισθίδν όσα ερίφια γεννιόνταν παρδαλά και να μένουν γιά τον Λάββαν όσα γεννιόνταν λευκά. Από την παράγραφον δε 37 μέχρι τέλος της παραγράφου 43 εξιστορείται το πώς ο Ιακώβης κατώρθωσε να κάμψη να γεννούν οι προβατίνες παρδαλά εριφια με φυβδώσεις και σπέρματα. Ο Ιακώβης εγνωμίζει καλά ότι η θέση ζωηρῶν χρωμάτων ἔκαμψε εντέπωση στις εγκρίνουσ προβατίνες, και η εντέπωση αυτή όταν ήτο ζωηρή και διαφρενίας, ἔκαμψε να ειμαντίζονται στο τούχωμα των ειβρύνων μέσα των, που βρίσκονται σε ανάπτυξη, τα χρώματα αυτά. Ιδού πώς έθεσε σε εφαρμογή τη γνώση του αυτή και κατώρθωσε να αποκτήσῃ πολλάπλα πρόβατα με φυβδώσεις και σπέρματα κατά το ιερόν κείμενο:

37. Καὶ ἐλαύθε εἰς εωτόν οἱ Ιακὼβοις ϕάβδοις χίλοράς εκ λεύκης καὶ καρύνας, καὶ πλατάγον καὶ ἔξελέπιοι αιτάς κατά λεπίσματα λευκά, ώσπερ εφαίνετο το λευκόν το εἰς τας ϕάβδους. 38. Καὶ ἔθεσε τας ϕάβδους τας οποίας εξελέπισεν, εἰς τα ανάλαγα των ἴδιας, εἰς τας ποτίσμας, όπου τα πούμανα ἤρχοντο να πίνουσι, δια να οιλλαμβάνωσι τα πούμανα ενώ ἤρχοντο να πίνουσι. 39. Καὶ συνελάμβανον τα πούμανα βλέποντα τας ϕάβδους, και εγέννων πρόβατα παρδαλά, ποικίλα και κατιάδοτά. 40. Διεχρόησε δε ο Ιακώβης τα αρνία, και

έσπρεψε τα πρόσωπα των προβάτων του ποιμανίου τού Λάβαν προς τα παιδιάλα, και προς πάντα τα μελανωπά τα δε ειπούν ποίμνια έθεσε χωριστά και δεν έθεσε αυτά μετά των προβάτων τού Λάβαν. 41. Και καθ' ὅν καιρόν τα πρόβητα πρόβατα ήρχοντο εις σύλληψιν, ο Ιακώβ έθετε τας ράβδους εις τα αιλάκια έμπροσθεν των οφθαλμών του ποιμανίου, δια να συλλαμβάνωσι βλέποντα προς τας ράβδους. 42. Ότε δε τα πρόβατα ήσαν όψιμα, δεν έθετε αυτάς· και ούτω τα όψιμα ήσαν του Λάβαν, τα δε πρόβητα του Ιακώβ. 43. Και ηὔξησε ο άνθρωπος σφόδρως και απέκτησε ποίμνια πολλέ...

Βλέπομεν πόσον καλά εφήδησε την γνώσιν ότι μια επίμονη εντύπωσις δίνεται να αποτινθή εις το έμβρυον των ζώων. Άεν περιορίστηκε όμως στο να χρησιμοποιήσῃ τα απολεπισμένα ραβδιά, που εβύθιξε στις ποπύτρες ἄλλα ἔβιας τα πρόβατα τού Λάβαν να βλέπουν διαρκῶς τα παιδιάλα ιδικά τουν και να μη βλέπουν τα λευκά του Λάβαν. Έκαβε επιφροσθέτως και το μέτρον να θέτη, τα ραβδία μόνον ότινα πήγαιναν να ποτισθούν τα πρόβητα και τα αφαιρούσε ότινα πήγαιναν τα όψιμα!

Ιδού και ἄλλα. Στον Γερμανικόν «Κόσμον» ο δρ. Philips, υγειονομικός σύμβουλος, γράψει σχετικές παρατηρήσεις του επί αγρίων ζώων. Η νεκροφία αιγάλεως της λόγιμης, γράψει, η οποία είχε φονευθεί δια σφαίρας εις το πλευρόν απέδειξε ότι το έμβρυο που βρέθηκε μέσα της είχε πάνω την ωχροσκόπινη επιφάνεια του δέρματος, ερυθρές κηλίδες στο ίδιο μέρος του σώματός του όπου η σφαίρα είχε πλήξει το σώμα της μητέρας. Επίσης ο Δρ. Hofmann, διευθυντής των δημοτικών σιαγιών του Κιέλου επλήρωφ ορθησε σχετικώς τον γνωστόν ψυχοφιτοπόλωγον Αρ. Brück, στένοντας σινάμια και φωτογραφίες περί των παρατηρήσεών του. Έχραψε λοιπόν ο Δρ. Hofmann ότι στα σφαγεία ματιεζειρίζονται ειδικό μηχάνημα το οποίο εμπιγγεί καρφί στό μέτωπο της αγελάδας που πρέπει να φονευθῇ. Και ότι παρατηρήθηκε ότι έμβρυα, που βρέθηκαν μέσα στη μήτρα των αγελάδων αιτών μετά το φόνο τους, φέρονται επάνω στο μέτωπό τους ίχνη πληργής. Αιτό το ίχνος που μερικές φορές είναι πολλά ξωφρού αντιστοιχεί στο μέρος ακριβώς του μετώπου της μητέρας των όπου εμπιγγήκε από το μηχάνημα το καρφί.

Αναφέρομεν τώρα μερικές παρατηρήσεις για το ίδιο φαινόμενο, της ιδεοπληργίας που έγιναν σε έμβρυα γυναικών. Ο περίφημος Ολανδός ιατρός Wan Swetene παρετήρησε κάποτε στον τράχηλο νέας γυναικίας μίαν κάμπτην· και ότινα προσπάθησε να την αφαιρέσῃ απή μάχισε να γελάνη και του είπε: «Αφήστε αυτήν την κάμπτην εξετ... Είμαι αναγκασμένη να την φέρω σ' όλη μου τη ζωή». Τότε ο

ιατρός αντελάμψθη ότι επούλετο περί ενσαρκώματος που έμοιαζε τελείως με κάμπτην. Τον εξήγησε δε η κυρία ότι στο λαμπτήρας της, όταν απήκε ήτο έγχυος, στο ίδιο αφριβώς μέρος είχε πέσει μια κάμπτη και ότι επρόμαζε πολύ μέχρις ότου την βγάλη από ερεί. Ο Λαζαλέ ανέφερε επίσης το εξής περιστατικό.

Μια επίσημης κυρία από τη Ρένθα θέλλασε να παραστή κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της σε μια θαυματική εκτέλεση εγκληματίου που είχε καταδικασθή στην αποτομή της κεφαλή του και του δεξιού του χεριού. Το χτέλημα ποιη απένοιφε το χέρι τόσο επρόμαζε την έγχυο ώστε απήκε απέστρεψε το βλέμμα της με φύση και αποσύρθηκε χωρίς να περιμείνῃ το τέλος της εκτελέσεως.

Εγέννησε κόρη μονόχειρα και το ζέρι εξήγειθη χωριστά μετά τον τοζετό. Ο Ηλεοσάν στη «Λόργειο Ιατρού» του, ο Χάντιρζ σε σχετική του έκθεση και ο Ντεμανζό στη «Φροντιδορικές παρατηρήσεις» του επί της δυνάμεως της μητρικής φαντασίας κατά την εγκυμοσύνην υποστηρίζονταν την γενική άποψη ότι οι έγκυοι γυναίκες παραμορφώνουν τα τένατα των, αν και αυτά έχουν μέσα τους διαπλασθή πλέον, οσάρις η φαντασία των εφύπατων βίαιες εντεπώσεις ή συγκανίσεις.

Ως προς την εξήγησην ποιη δύναται να δοθῆ σ' αυτό το καταπληκτικό φαινόμενο αποκλινόμενη στο να δωσιώμε την εξής: Τι συγκανιτικό σώμα - πλέγμα της μητέρας - επιδρά επί του συγκανιτικού σώματος των εμβρύων μετά του οποίου είναι άκρως μεντονισμένον. Τούτο δε επιδρά επί των αιθερικών των εμβρύων, των οποίων το αιθερικόν αποτελείται από έναν περισσοτέρων και αριθμόν των μητρικών προσώπων προς το αιθερικόν της μητέρας. Το αιθερικόν της μητέρας δηλ. αν και αντιστοιχεί σε μεγαλύτερο οργανισμό είναι σχετικάς αραιότερο και δεν έχει την ίδια ζωτικότητα με το αιθερικό των εμβρύων. Όταν ιστιπόν ενα γέροντος π.χ. τραέμα, πλήγμα, οίδημα, θλάσις οστού, αποτομή κ.λ. πρόσεξεν οι ζωηροτάτηγεντεπόσην στο νου της μητέρας τότε το συγκανιτικό της πλέγμα από αυτή την εντέποσην - παράποναν θα ήτη μια δονητική και διαιμορφωτικήν κίνησιν ίδιαζωνα σ' αυτό. Αυτή την κίνησιν θα την μεταβιβάσῃ αντανακλαστικός και ίσχω στενής συναφείας και σηματιθείας επί των συγκανιτικού σώματος των εμβρύων επί των οποίου θα αναπαραγθήσειοιοιοιπότως.

Αόρι ίστιπόν αυτής της διαιμορφώσεώς του, το συγκανιτικό σώμα των εμβρύων γίνεται το καλούπι εντός του οποίου το αιθερικό των εμβρύων παίρνει την διαιμόρφωσην, που αντιστοιχεί στο σημβάν που εντεπάθηκε ζωηρότατα στο νου της μητέρας. Αυτή δε η ειδική, να

πούμε, διαμόρφωσης του αιθερικού αποτελεί το σταθερό ξωντανό αχνάρι και τον καθοριστικό παράγοντα, που δρα επί των ιστών του σώματός του και τους διαμορφώνει κατά την μορφήν και την τάσην που διατηρεί το ίδιο (αιθερικό.) Το συγκανητικό, θηλαδή, πλέγμα του εμβρύου με τη μεσολάβησην του αιθερικού του παράγει επί των ιστών του σώματός του την πληρή, το οίδημα, την τομή, την φλεγμονήν κ.τ.λ. που έχανε ξωτρογή εντύπωση στο νου της μητέρας. Λξιοπλεύσιον είναι ότι επί του σώματος της μητέρας δεν έχει τον ίδιο αυτίζτυπο, τασάν όλη η ειασθησία της να μεταβιβάζεται στο σώμα του εμβρύου.

(Από το περιοδικό «Το μυστήριον της ζωῆς», 1959)

ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΡΑΦΕΣ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

ΧΡΙΣΤ. ΚΑΜΑΡΩΤΑΚΗ

«Και ανέβη εἰς Ιερουσαλήμα ὁ Ἰησοῦς. Και εύρεν εν τῷ ιερῷ τους πωλούντας, βόας καὶ πρόβατα καὶ περιστεράς, καὶ τους αργυροφαιοβίους καθημένους. Και ποιήσας μάστιγα εκ σχοινίων εδιώξε, πάντας εκ του Ιεροῦ, καὶ τα πρόβατα καὶ τους βόας· καὶ τα νοιμάτα των αργυροφαιοβίων ἔχυσε, καὶ τας τραπέζας ανέτρεψε· καὶ προς τους πωλούντας τας περιστεράς εἶπε. Σηκώσατε ταύτα εντείθεν μη κάμνετε τον οίκον του Πατρός μου οίκον εμποριούν».

Ο ναός του Σολομώντα εκτίθηται κατόπιν υποδείξεως του Θεού και αποτελεί αναταπάντια του ναού της Φθινωνής, κατ' ανάλογία δε και του ανθρώπου. Μέσα εἰς αιτόν υπάρχει συμβολικά ότι θανάτιο εδημοφόργησε ο Θεός με τον λόγον του. Δια τούτο όταν εισερχόμεθα εἰς ἓνα ναό δια να λατρεύσουμε τον Θεό, πρέπει να εισερχόμεθα εἰς το εσωτερικόν μέρος του εαυτού μας - εἰς τον ίδιον μας ναό - αιθόρυβα και τιτανιά, και εξερήμειει τον προσανηθούμε.

Η παράδοση αιτή του ναού ας χρησιμεύσει εἰς όλους εκείνους που ερεινούν την αλήθεια, ως ἓνα ούμβολο μας εσωτερικής αλήθειας. Άλλα κακά τη μοίρα όπως τότε, και εἰς τις ημέρες μας ο ναός του Θεού, ο έσω άνθρωπος, είναι γειατος από αντικείμενα ξένα

και αντίθετα προς την θεία του φύση.

Αυτά είναι τα πάθη και τα ελαπόδιμα τα οποία μέσα μας ως οντότητες ξωντανές ρυπαίνουν, εξειτελέσουν, και βεβηλώνουν τον ιερό αυτό χώρο της ψυχής και του πνεύματος.

Ας ενδιδόξουμε λοιπόν και εμείς όπως ο Ιησούς τους εμπόρους του ίδιου μας ναού, τους εμπόρους της φθοράς και του θανάτου τις ανόηταλες σφέψεις και επιθυμίες, τις κακίες και τα πάθη μας. Ας αδιάνοιμε το ναό αυτό από τα στοιχεία που γεννούν τη φθορά και το θάνατο, δια ν' αναλάμψει εντός αυτού το ξων φως του Θεού, και να διαχέρεται το πνεύμα το άγιο.

Ας ποιήσουμε και εμείς όπως αυτός μάστιγα με τις αρετές μας και ας ενδιδόξουμε δι αυτών τους εμπόρους, τα γεννήματα της κατωτέρου μας φύσης τα οποία έχοντας μεταβάλει τον οίκον του Θεού εις άντρο μόνον οὐλαύνεσθαι και ηδονής. Ας εννοήσουμε ότι εντός αυτού των άγιων ναού μόνον αγαθές σφέψεις πρέπει να επανέμπονται, ως θημάτα, καθ' όσον είναι τόπος μαστιχής προσευχής και ενόστεος με το Υπέρτατο Ον.

ΑΙΓΑΙΟ ΤΑ «ΗΘΙΚΑ» ΤΟΥ ΠΛΑΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ

Το ότι δεν είναι στη φύση των ανθρώπουν να τρέψει κρέας, φαίνεται κατ' αρχάς από την κατασκευή των οιωμάτων. Ηράγματι, το ανθυπόπτιο ούρμια δεν μοιάζει με κανενός ξών απ' όσα έχουν φτιαχθεί για να τρέψει κρέας, δεν επάρχουν προτεταμένα χρῆμα, ματερά νύχια, κοφτερά δόντια, γερό στομάχι και θερμή πνοή ήσαν για μετατρέψει και να επεξεργαστεί τα βαριά σπιστατικά των κρέατος. Ως εξ τούτου η φύση με τα ίετα δόντια, το μικρό στόμα, τη μαλακιά γήινοσα και την αδηναγμάτικη πνοή για πέφη μετοπλέει την σαρκοφαγία (994F, 995A).

*

Δεν ντρέπεστε να ανακατεύετε τους ήμερους καρπούς με αίμα από σφαγή! Αποκαλύπτετε άγρια ξώα τα φίδια, τις ιεροπάρδαλεις και τα λιοντάρια, ενώ οι ίδιοι σφάζετε και σκοτώνετε (...) Για εφείνα, τα σκοτοπιέντα ξώα είναι τροφή, για σας λιχουδιά. (994A - B)

Πιάνουμε και σοτώνομε τα άκαρια ζώα τα εξημερωμένα, όσα δεν έχουν κεντρί, ούτε δόντια να διερχόσουν, τα οποία, μια τον Δία, γέννησε η φύση για την ομορφιά και τη γάλη τους. (994 B)

*

Τα κρέατα που τρόφιμε δεν είναι μόνο για τα σώματά μας παρά φύση, αλλά χοντράνονταν και τις φυγές με την υπεραφθονία και τον κορεσμό. (995 E)

ΟΒΙΔΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑ

To the Hon. Dr. Anastasiou

Ο Οβίδιος ανήκει στη μειονότητα εκείνη των λατίνων που επηρεάσθησαν από το πνεύμα του Ηλίατου και του Ηνθαγόρα, οι οποίοι εδημιούργησαν την αυθορπιστική σχολή, που επηρεάσθηκε από τα ελληνικά νάματα.

Το λεπτό αισθήμα του αυθορπισμού το οποίο ήταν άγνωστο στη λατινική φύση, εισέδησε στο φωμαϊκό κοάτος και έκαψε δυνατή τη σπηλιή εκείνη που περιγράφουν οι Ήλινιος και Κικέρωνας, κατά την οποία χιλιάδες θεατές θεατέρων στο αιματίθεατρο, ξεσηκώθηκαν αγανακτημένοι και με κατάρρες κατά τον Ηομητήριον, κλαύζοντες για το θέαμα του βασιανισμού μεγάλου πλήθους ελεγκάντων.

Ο Κικέρωνας μιας λέγει ότι «ο λαός αισθάνθηκε τότε είδος τι αλληλεγγύης προς τα γηγάντια εκείνα ενγενή ζώα».

Ο Οβίδιος γεννήθηκε το 43 π.Χ. και ανήκε στην αυθορπιστική αυτή σχολή. Ήταν ο ποιητής της εποχής του και ο εργιμνευτής της πιθαγόρειας φιλοσοφίας. Σπούδασε στην Ακαδημία των Αθηγέων όπου και έμισθε άριστα την Ελληνική γλώσσα. Το σπουδαϊότερο των ποιημάτων του είναι οι **Μεταμορφώσεις**, γοητευτικότατο έργο γεμάτο ενασθησίαι και ημεροφορίνη.

Ηλούτος φαντασίας διακρίνει όλα τα ποιήματά του εκ των οποίων οξειδιαίτερης πρωτοχρής είναι το δέκατο πέμπτο βιβλίο των **Μεταμορφώσεων** όπου ο ποιητής κατά θαυμάσιο τρόπο περιγράψει τις ακρεοφαγικές αρχές του θείου Ηνθαγόρα: «Του ζώου το πώμα! Μή μολύνης θυμέτε το αἷμα σου με την αποτρόπαια αυτή τροφή! Ιδού τα κλαυθάρια των δένδρων κλίνοντα από το βάρος των οπωρών. Ιδού το κλήμα με τα ελκυστικά σταφίλια του. Ιδού τα γλυκύτατα δώρα της ζωής. Ιδού τροφή ουρανία και αναίματη, σφαγείου ζένη. Δεν είσαι

λένος ή πάνθηρας. Δεν είσαι τέγχης της Αριενίας ή λιοντάρι που διφάνει για αίμα. Δεν είναι τάφος τα εντόσθια σου. Δεν είναι Κέκλωπας το σπινάχι σου. Αφησε το πτηνό να διασχίζει με ασφάλεια τον αέρα, το λαγό να πλανιέται στα χωράφια άφοβος και το φάρι σε άδολή ειρήνη μέσα στο πέλαρχο.

Ηώς άρχισε όλος αυτός ο φανός κύριος της τραγωδίας του «σφάξειν και τρώγειν». Στην αρχή βιβαίως δεν υπήρχετε αλλά κάποιος τράχος που έφωγε τα κιλάματά μας, επιμορφώθη με σφαρή και προσεργόθηκε θυσία στο Βάκχο. Υπεροιακό λίγο κρίθηκε και φαγώσαμε η σάρκα του, όπως των ἄλλων ζώων αργότερα.

Ηαράλδος είναι, άνθρωπε, να πιστεύεις ότι οποιοδήποτε Θεός στον ουρανό νοιώθει τραγωδίηση για την σφαρή των αιθών. Ηώς έχεις καρδιά να τρεπάς το λαμπό του αρνιού το οποίο κραυγάζει σαν να είναι το παιδί σου! Ηώς κορεύεις στους πονεμένους γάσους του! Και αν αυτό δεν σε ενοχλεί, τί μπορεί να σε εμποδίσῃ ποτέ από οποιοδήποτε άλλο κακούγρημα;

Ω πάφε με καθικετείνω, πάφε άνθρωπε τρεφόμενος πιωπάνη σε και δέξοντα διάρκειας Ήης για τροφή σου".

Ο Οβέδιος αναφέρεται και στην Θεά Δίημητρα η οποία λατρευόταν στην Ελευσίνα και ολόκληρη την Αττική, όπου οι προς τιμή της τελετές ήσαν αναμένατες. "Η Θεά Δίημητρα αρέσκεται σε αιθώνες προσφορές, Φάγε, Ιέρια με το μαζαίρι σου και άφησε το άγαρο βόδι να καταλεγχεί το γεράφι σου, να γιαίσται και να σε πλουτίζει".

(Μεταμορφ., βιβλίο 15 και 7, 664-682).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΙΘΙΚΑ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΤΑ 4 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Εξιπετικοί ενδιαφέροντος μέλετη των ΗΛΑΤΩΝΑ ΔΡΑΚΟΥΛΗ (1858-1932)
Καθηγητή των εκκλησιών στο πανεπιστήμιο της Οξφόρδης

Ο Ιησούς ουδέν έγραψεν. Άπαξ μόνον δια τον δαυτέλου Του έγραψεν εις την γη το αθάνατον επείνο "ο αναμάρτητος πρότον των λίθων βαλέτω". Δεν ήτο αποτός του να ιδρύση νέον σύντημα φιλοσοφίας. Σχοτός Του ήτο να θεμελιώσῃ νέαν Ζωήν διο το

Ανθρώπινον Γένος. Εξυπηρέτει τον οροπόν τούτον η δια του προφορικού λόγου διδαχή και η προσωπική συνάψεια. Δια της διδαχής και συνάψειας ταύτις εβλαστησεν εις τας καιρίας πολλών αισθημά πιστεως προς Αυτόν, ελετίδος και αράτης. Ομές των πιστών τούτων ανεφάνη εν πρώτοις εις την Ιερουσαλήμ. Τοιαύται ομάδες προέκυψαν βαθμηδόν και αλλαζού. Μετ' ορ πολέν εδραιώθη ωριμενή αλληλεγγύη μεταξύ των ομάδων τούτων, στεναὶ σχέσεις προς αλλήλας επαγγέλματαν και οι πρώτοι εμπνευσθέντες, οι απόστολοι, καθηέρωσαν περιοδικάς επιστρέφεις προς αυτάς, αποκαλούμενας ήδη εκκλησίας.

Επί τριάκοντα ἦτη και πλέον δλαι αι αφηγήσεις περὶ του Χριστού εγίνοντο προφορικώς. Εν μέρει τούτο αποδοτέον εις την επικρατούσαν πεποίθησιν ότι ο Χριστός θα επανήρχετο όσον ούπω. Βραδύτερον όμως ερχοίη επάνωρες να γράψωνται. Ήλειπα τότε συγγράμματα ανεφάνησαν συνταχθέντα υπό των πρώτων Χριστιανών και διαπιστούντα την ήδη προσέφασιν Αιεινή Εζκλησίαν. Ο Χριστιανισμός ούτω διερίδετο, αλλ' ο ανεξτίμιτος παράγων της διαδοσεώς του ωπήρξεν η ελληνική γλώσσα. Όντως ονδειμία ἀλλή γλώσσας πλὴν της Ελληνικής ηδύνατο να χρησιμεύσῃ ως μέσον διαδοσεως του Κηρύγματος της Κανής Διαθήκης. Το δόνομα «Χριστιανοί» εδόθη κατά πρώτον εν Αντιοχείᾳ ήτις ήτο εἰληναστική μεγαλόπολις. Εν αιτή είχον προστατευθή οι εξ Ιερουσαλήμ πρόσφυγες, οι ιπποσάντες διωργανώς και μαρτύρια εν τη Ιορδαίᾳ. Οι πρόσφυγες ούτοι απετέλεσαν την Εζκλησίαν της Αντιοχείας (...).

Ητο μέγιστο πλῆθος των αφηγήσεων (περὶ του Ιησού) και κατέστη ανάγκη συστηματοποιήσεως αιτῶν εις θετικόν κείμενον. Τοιούτον κείμενον, αναμφισβήτητον εμπνεύσεως, εξάρσεως και επιβολής αποτελούν τα τρία συνοπτικά λεγόμενα Εὐαγγέλια, τα αναγνωρίσθέντα ως επέρτατος επογχαριώδης ανθρωπίνου βίου, ήτοι τα κατά Ματθαίον, κατά Μάρκον και κατά Λουκάν εὐαγγέλια. Άι μεταξύ αιτῶν ομοιότητες αποτελούν το λεγόμενον Συνοπτικόν Ηρόβλημα. Μετά καιρὸν εγράψη το κατά Ιωάννην, όπερ συναρθμούμενον μετά των τριών συνοπτικών απαρτίζει την Εὐαγγελική Τετρακτύν (...).

Διεπιχώς δεν αδέξεται ιδιόχειρον κείμενον, δηλαδή αιτόγραμον οιονδήποτε βιβλίον της Κανής Διαθήκης. Γνωστόν είναι ότι ο διεργμός των χριστιανών επεξετείνετο και εις τα χειρόγραφά των και μάλιστα δεν αναφέρεται καν επό των αρχαίων ωργάνωσιν οιονδήποτε πρωτότυπον χειρόγραφον. Αντίγραφα διεσύθησαν υπέρ τα

τρισκήλια, συλλεγέντα εις κώδικας εξ ον διασημότερος είναι ο Σιναϊτικός τορ άστρονος, ο Βατιζανός του δορ άστρονος και ο Αλεξανδρινός του βού αστρονος.

Κατά την αντιγραφήν τρισκήλιων κειμένων βεβαίως θα προέρχονται πολλά φύλα μετανάστησης και λέθη, αλλά ουδόλως ταύτα επέδρασαν εις τα θεμελώδη της χριστιανικής αληθείας.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ο Ματθαίος ήτο τελώνης το επάγγελμα. Ωνομάζετο πριν Λευή, αλλά ο Ιησούς τον μετονόμασε Ματθαίον όταν τον προσεκάλεσε. Ήλαγχης ενθουσιασμού ο Ματθαίος επελήφθη του νέον του έργου. Εδέχθη αιμένως το νέον τον όνομα («Άδρον Θεού») και απερχαιρέτησε τον κόσμον, δηλώνος ενώπιον ομηρύχων πενδατιμόνων ότι εφ εξής αφιερούντο εις την επιμέρουν της Βασιλείας του Θεού. Όχι πλέον τελώνης, αλλά απόστολος. Σημειώτεον ότι τελώναι ήσαν οι έργον έχοντες να εισπράπτουν τους φόρους του Ρωμαϊκού κράτους. Άντη δε ήτο η αιτία ένεκα της οποίας επερχόντο γενικάς οι αυκούντες το επάγγελμα τούτο. Δεν μιας λέγεται πολλά η παράδοση περὶ του απολούπου βίου του Ματθαίου. Αναγράφεται ως μάρτις, τούτο δικαίως δεν είναι βέβαιον, εφ' όσον ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, ιστορικόμενος ότι δοξάζονται και μη μάρτυρες, αναφέρει ως παραδείγματα τον Ματθαίον, τον Φίλαππον και τον Θωμάν.

Τα τρία πρώτα Ευαγγέλια, τα οποία συνήθως ονομάζονται συνοπτικά εξ των ότι εξήλετον την γενικήν άποψιν των γεγονότων, δεν είναι πρώηνται έργα του Ματθαίου, του Μάρκου, του Λουκά, αλλά αντίγραφα προηγουμένων κειμένων. Το κατά Ματθαίον δεν είναι το αρχαιότερον των περισσούλεντων. Το αρχαιότερον είναι το κατά Μάρκου. Το κατά Ματθαίον κρίνεται ως εργασία αργώποτον έργωντον, εργασίαντος τα στοιχεία του ή από πλήρες έργων του Ματθαίου αποκειθέντες, ή από συνέλογήν των αποφθεγμάτων του Ιησού, ήταν α ο Παπίας (ανεγραφείς των αρχών του δευτέρου αιώνος) αναφέρει ως «λόγια του Ιησού» εν περιοπή περιστωθείης επό του Ευαγγελίου. Είγει προφανῆς η σπουδαιότης της τεχνίτως περιστωθείης περιοπής ταῦτης, διότι και εάν ήτι δεν είναι ο Ματθαίος ο αντίγραφεύς του Ευαγγελίου, η περιοπή δικαιοί πληρέστατα τον ανέκαθεν χαρακτηρισμόν του «Κατά Ματθαίον». Είναι δε εναργής ο σηματός του αποβλέποντος εις δύο τινά: α) να κατοχρεωθῇ εις την νέαν πάσιν των τοις εχθριπανισθέντας Ιορδανίτας και β) να προσελκύῃ εις τον Χριστιανισμόν τους μήτω προσελκύοντας.

Δεν είναι αριθμός γνωστόν πότε εγράφη το κατά Ματθαίον

Ευαγγελίου, αλλ' εικάζεται βιωτίως ότι θα εγράψῃ περί το έτος 80. Η εν αυτώ αφήγησις των γεγονότων δεν είναι χρονολογική, διότι η πρόθεσης του γράφαντος ήτο απλώς να διδάξῃ. Η έμπνευσης της διδαχής είναι αναμφισβήτητος και αρκεί να αναφέρωμεν ότι ο Ρενάν εξέφρασε τον θαυμασμό του, επιών ότι είναι «το σπουδαιότερον βιβλίον εξ' ούτων ποτέ εγράψησαν».

Εξ' αυτού το πρώτον μάς γίνεται γνωστή η φράσης «πτωχοί των πνεύματι», η οποία απλούντατα αινίσσεται εκείνους οίτινες δεν γνωρίζουν, αλλά γνωρίζουν ότι δεν γνωρίζουν. Επίσης διαφωτίζεται περί του νοήματος της γεένης, ενθυμούμενοι ότι εν Ιερονασαλήμ διετηρείτο διηγερές μέγα προς πάνταν των απορρημάτων και περί του νοήματος της φράσεως «μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν» ο έσπι «μη μας εγκαταλείψῃς εν ὅρᾳ κινδύνου αλλά προσάσπισέ μας». Λέγων ο Ιησούς «το φως το εν μοι» επονοεί την συνείδησιν. Ήρθι δε της αρχής των εχθρών η γενομένη ενδελεγχής έρευνα αποδίδει την έννοιαν ότι η εχθρότης είναι κατωτερότης. Η εντολή «μη μεριμνάτε περὶ τῆς αὐχών» είναι καταδίκη του χρηματισμού των εξοικελίζοντος την ανθραστηρίαν της παντοπαρουσίας του Θείου προς ην είναι αυνιβίβαστος ο έρως των χρήματος, ως αποτελών φραγμόν κατά της ψυχικής γαλήνης.

Το ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εκ των τριών συνοπτικών το κατά Μάρκον είναι το συντομότερον και το αρχαιότερον. Ο Μάρκος πριν φωνούμετο Ιοάννης και ήτο εξάδελφος του Βαρονάβα. Εν Ιερονασαλήμ διέμενεν εἰς τὴν οἰκίαν της μητρούς του Μαρίας. Εκεί συνηντώντο οι πρώτοι Χριστιανοί, μεταξύ των οποίων και ο απόστολος Πέτρος, ώστις επέρχωτο να γίνῃ ο αίτιος ίνα ο Μάρκος ασπασθῇ των Χριστιανισμών, γεννόμενος σύντροφος και διερμηνεύς των. Κατέ τον Παπίαν (αιγγλιαφέν των αρχών των δευτέρου αιώνος) δινάμεθα να θεωρήσουμεν το κατά Μάρκον Ευαγγέλιον ως ιπαγορευθέντο του Πέτρου. Ο Μάρκος λοιπόν σενέταξε μεν αυτός το Ευαγγέλιον, καθίσ εγένετο ανέγαθεν παραδεκτόν, αλλά το περιεχόμενον εχοργήθηκε επό του Πέτρου, αν όχι ολόκληρον, βεβαίως το πλείστον, διότι πιθανολογείται ότι υπήρξε και προφενέστερον συντομότερον Ευαγγέλιον, το γνωστόν ως «Πρώτον του Μάρκου». Γνωρίζομεν ούτω τας πηγάς του κατά Μάρκον Ευαγγέλιον, δηλαδή τας πληροφορίας από τα χειλί του Πέτρου.

Υπάρχουν τεκμήρια ότι το κατά Μάρκον Ευαγγέλιον κυρίως απηυθύνετο προς τους Ρωμαίους, διότι κάπινει μεγάλην χρήσιν λατι-

νικών τέπων τους οποίους δεν ευρίσκομεν εις τα ἄλλα Ειναιγγένια. Καταβάλλει προσέτι επιμέλειαν όπως εξηγή ιονδαῖσος ὅρους και παραλείπει πάσιν μνείαν του μιθαίρου νόμου. Η ομοφωνία των καριτικών είναι ότι το κατά Μάρχου εγχώριη περί το ἔτος 65, κατά την γνώμην δε του Κλήμεντος, του Ευσέβιου, του Ιερωνύμου και του Επικανίου, εγχώριη εν Ρώμῃ (...)

ΤΟ ΚΑΤΑ ΑΟΥΚΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ο Λουζάς ήτοι ιατρός, κατέγρετο δε από ειδοφόρολάτρας, αλλά είναι αβίβαιον πότε ησπάσιμη τον Χριστιανισμόν. Υποτίθεται ότι συνοδευτόρησεν εις Εψιασός μετά τον ανιαπάντος Χριστού. Η παράδοσις καθ' ίν ήτο ξωχράφος είναι αμφιβούλος. Ο Ευσέβιος τον θεωρεί γεννηθέντα εν Αντιοχείᾳ. Ο Παῦλος τον συνιήντησεν εις την Τρωάδα κατά το δεύτερον αποστολικό του ταξίδι και τον κατέστησε μιαθητήν του, παραλαβόν αυτόν εις την Ευρώπην. Βραδύτερον ο Λουζάς συνιηγήθη με τον Παῦλον εις το τρίτον αποστολικόν του ταξίδι και μετ' αυτού διέτριψεν εις την Καστίφειαν και εις την Ρώμην. Ο Παῦλος γράψαντον εις τους Κολοσσαίες λέγει «απολέξεται υμάς Λουζάς ο ιατρός ο αγαπητός», προς τον Τιμόθεον δε απαριθμούν τους εγκαταλείψαντας αυτόν γράφει «ο Λουζάς απέμεινε μόνος μετ' εμού».

Ο Παῦλος θεωρείται εμπνεύσας τον Λουζάν, ακίνα το Ειναιγγένιον τούτο ανεγγωρίζει πάντοτε ως ἔργον του Λουζά, όποις και αι «Ηράξεις τῶν Αποστόλων». Ο Λουζάς γράφει πρωτίστως προς πληροφορίαν του φίλου του Θεοφίλου, προσώπου το οποίον είναι εντελές ἀγνωστόν εις ἡμίς. Μόνη ιπάρχοντα μνεία του ονόματος τούτου είναι η του Κλήμεντος ότι ο Θεόφιλος ήτο μεγιστάν της Αντιοχίας ἀρτι ασπασθείς τον Χριστιανισμόν. Ο Λουζάς πραγματεύεται το θέμα του ιστορικού, μετά μεγάλης τρανότητος, εγκέχεις τας ποργάς του και εφεννήσας πολύτιμην ἔγγραφα, επιμελῶς δε κατατάξας την ἔλαγη του. Το εντείθεν αποτέλεσμα είναι ότι το κατά Λουζάν είναι πολύ πλούσιωτερον των δύο ἄλλων (των κατά Ματθαίουν και των κατά Μάρχου). Λιμφότερα ταύτα ο Λουζάς εχει-σημειούσεν αριθμόν των αρχοντείς εξ αετών τας αφηγήσεις ως προς το ἔργον και τους ιόγους των Ιησού. Ηισπενέται μάλιστα ότι η μήτηρ τον Ιησού προφοριζώς διηγήθη τα πλείστα εις τον Λουζάν, όποις ούτω ηδυνήθη ν' αναγράψῃ δεσματώ παραβούλας και εξ θαύματα μη αναγραφόμενα εις τα ἄλλα δύο ειναιγγένια. Μαζ δίδει ούτω νέαν ἔλαγη κατά το εν τρίτον και πλέον. Το ειναιγγένιο του εθεωρούμενη πάντοτε ως εμπνευσθέν επό του Παῦλου και μάλιστα εις τους πρώ-

τους χρόνους η Επικλησία το απεκάλει «Ευαγγέλιον κατά Παύλου». Και βεβαιώς δικαιολογείται αρχετέρη η αντίληψη αύτη, ότιαν λάβθηκεν υπ' οφίν την σπενήν ιωνάφειαν μεταξύ Λουκά και Παύλου. Το κατά Λουκάν εγχάρη κατ' έμπνευσιν του Ησούκου όπως το κατά Μάρκου εγχάρη κατ' έμπνευσιν του Ηέτρου. Η κεντρική αντίληψης του κατά Λουκάν είναι αντίληψης του Ησούκου, τάσσοντα τον Ιησούν ως Μεσούν όχι μόνον τον Ισραήλ, αλλά τον όλουν ανθρωπίνου Γένους.

Είναι δύσκολον να βεβειώσωμεν τον χρόνον καθ' όν εγχάρη. Υπήρξε πάντοτε αμφισβήτησις αν εγχάρη προ ή κατόπιν της καταπροφής της Ιερουσαλήμ. Άλλ' επιχρείη η γνώμη ότι εγχάρη περί το έτος 80. Επίσης δύσκολον είναι να εξαριθμήσωμεν τον τόπον όνθι εγχάρη, αλλά μια σπουδαία ένδειξης είναι το Ελληνικόν ύψος του, το οποίον είναι καθημερότερον παρόν εις τα άλλα δύο Σινοππικά. Η εντεύθεν ένδειξης είναι ότι εγχάρη εις ελληνικόν κέντρον. Ο Λουκάς εξηγείν εις βαθύ γήρας, αλλά δεν εξηρρίθη αν μπέστη μαρτυρικόν θάνατον.

Πολύτιμα διδάγματα απορρίφειν από τας παραβολάς. Στιγματίζεται η επί υπολογισμού βασιζομένη αγαθοεργία. Ο υπολογισμός την εκμηδενίζει. Αναδειγνύεται παρόμιανής η φιλοστοργία του θείου εκ της παραβολής του απολογάτος προβάτου και εκ της παραβολής της παφατεσιούντης δραχμής. Ηερωτέρω η παμιεργίστη δέναμις της ειδικοτερίας καταδηλώνται εκ της ψωμοφορίας του Ιησού προς την αμαρτιωλήν «η πίστις ουν σε έσωση». Λι αμαρτίαι των θνητών δενατόν να είναι πολλαί και μεγάλαι. Εν τούτοις μία ειδικωρινής λύπη δι' αυτάς, αρκεί να τας εξαλείψῃ.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ο Ιωάννης ήτο αλιεύς τούς του Ζεβεδαίου, αλιέως επίσης. Η μήτηρ των Σαλώμη ήτο μία εκ των γηναιών αι οποία ηρούσενθουν τον Ιησούν από την Γαλαλαίαν εις την Ιερουσαλήμ και τον εβοήθουν εκ της περιουσίας των. Ο Ιωάννης έγινε μαθητής του Βαπτιστού και εξ' αιτού ήχθη ω' αναγνωρίση τον Ιησούν ως τον Μέσοιαν. Το θαύμα εις τον γάμον του Κανά επεισφάγκισε την πίστιν των και ηρολογήθη τον Ιησούν εις Ιερουσαλήμ, Σιμάρχειαν και Γαλαλαίαν, γενόμενος οριστικός μαθητής Τον και βραδύτερον εις των διόδεια αποστόλων.

Υπάρχει μεγάλη αμφισβήτησις αν το έγραψε πράγματι ο Ιωάννης το Ευαγγέλιον τούτο. Επί δεκαέξι αώνας, από τους δειπέρδου μέχρι των δεκάτου ογδόν, όλοι παραδέχοντο αιτό ως έργον του Ιωάννου, αλλ' από το 1792 αρ' ενός ανεφάνησαν πολλοί κριτι-

κοί προβάλλοντες ισχυρά επιχειρήματα κατά της γνησιότητος του έργου, αφ' ετέρου δε πολλοί ερευνηταί αντέταξαν εξ' ίσου ισχυρά επιχειρήματα υπέρ αυτής και μετά τούτων σημειώνει η σημερινή γενική ομολογία, οι δε αντίθετοι αρχούνται εις τον ισχερισμόν ότι «υπό μίαν ἐποφίν το εναργέλιον είναι τον Ιωάννου» - υπό την ἐποφίν ότι εγράψη κατά τας αντιλήψεις του - αντιλήψεις αι οποίαι εδημούνται σχολήν - την σχολήν τον Ιωάννου. Εν τοσούτῳ το κατά Ιωάννην Εναργέλιον είναι βιβλίον μοναδικόν εν τη χριστιανική λογογραφίᾳ, διότι ἔχει ιδιάζοντα χαρακτηριστικά. Σημαντεῖ τα άλλα τοια εναργέλια καίτοι αναμιβιόλως διαφέρει απόν ουκ ολίγον. Δεν είναι όμως ανάγκη να θεωρήσωμεν σπουδαίας τας διαφοράς τωάτας, αφού δεν ξέρει τίποτε αναφερόν τα υπό των άλλων τριῶν βεβαιούμενα περὶ τον χαρακτήρος του Χριστού, δύον και αν θεωρούν τινες ότι ο κατά Ιωάννην Χριστός, είναι ολιγότερον ανθρώπινος τούτοτι περισσότερον μιστηριώδης και υφιστάτης παρά ο κατά τους άλλους τορείς Εναργελιοτάς. Ο Ιωάννης μας παρουσιάζει τον Χριστόν διός αρχιβώς αναδεικνύεται υπό της άλλης Καινῆς Λιαθήης. Ότι ο Ιωάννης δεν αναφέρει τα λόγια του Ιησού αυτοί λέξειν ότι εις ήμάς τα λόγια Τοιν ταύτα φθάνοντας απήγησε δια μέσου της αριθμαίνεται γένοσις εις την ομήλει τον Ιησού, και δια μέσου της εὐλαβίας εις την μετεφράσθησαν, από δινάμεθα να το παραδεχθώμεν. Ότι δεν δινάμεθα να παραδεχθώμεν είναι ο ισχυρισμός ότι δεν τα είπαν αυτά ο Ιησούς, άλλο ότι είναι φαντασία τού γράψαντος.

Υπήρχε βαθεία αράτη μεταξύ του Ιησού και του Ιωάννου και από την απησφαίδιαν της υπερφυούς ταύτης αράτης ανέθυσεν η διάμασθησις περὶ της μεγάλης μορφής του Σωτήρος του Κόσμου. Τον συστόν τον Ιωαννείον Εναργέλιον εναργάζουν εναργάς αἱξέται του τριακοπού πρώτων εδαφίον του εποπτού σεραμαίον «ταύτα γέγραπτα ήνα πιστεύοντες ότι ο Ιησούς ειπέν ο Χριστός, ο νιός του Θεού και ίνα πιστεύοντες ξώσην ἔχετε εν ονόματι Λιτού».

Δεν εξηγούμενη πότε εγράψη το κατά Ιωάννην Εναργέλιον, Τιοσ κα εγράψατο τότε 90. Κατά πάσαν πιθανότητα εγράψη εν Εφέσω την αιώνιστην Χριστιανών.

Εις το προοίμιον του Εναργέλιον συγχεντρώνται παγκόσμιος απέψις. Έχει ποικίλας ενδοχάς η εὐλαβία ιερεῖς λόρος και η μαρτυρισθείσα ενδοχή δεν αποδίδει ολόζλαγον το νόημα της εὐλαβίας ιερεώς. Είναι εβδατική παράδοσης η προσωποποίησις του Αόρου και αἱξέται Μέμρα και Διέβρα απλαίνον τον λατρεινόμενον Λόρον ως τον Θεόν. Η εὐλαβία διανόησις συνέτρεξεν εις την μητήλην αντίλη-

φιν των λειτουργιών του λόγου, ου την δημιουργητικότητα και γονιμότητα γνωστός ο Χριστιανισμός επίλεξε τον Λόγον ως αυτούργον του Κόσμου και σωτήρα του Γένους. Συνέπεραν ούτω η εβραϊκή παράδοσης και η ελληνική διανόησης.

ΠΟΛΥΤΙΜΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Των αειμνηστῶν Ἀγαῖτον Ιωαννίδη

Είναι μεγάλο σε σπουδαιότητα το θέμα τούτο. Σε πολλές μέλλοντα περιπτώσεις επιλέξε, άλλα και είναι επίμαχο. Εισάρι όμως: Γιατί τόσες γνώμες επίσημο σ' αυτό; Μήπως σπους όρους που χρησιμοποιούνται για την εξέτασή του δεν δίδονται πάντοτε οι ίδιες έννοιες, άλλα διαφορετικές; Είναι και τούτο πιθανόν.

Θα προσπαθήσουμε να εμείς, κοντά σε τόσους άλλους, να εξετάσουμε το θέμα. Γνώμες μας προσπατείνες θα ενηρύθουμε. Τισσούς όμως να προσφέρουμε κάτι στην οποίαν προσπάθεια.

Καθώς λοιπόν νομίζουμε, πρέπει να λαμβάνεται επ' άριν και να τογιέται ότι, άλλο είναι αλήθεια και άλλο πρωηνιατικότης. Η πρωηνιατικής είναι ο αντικειμενικός κόσμος, δηλαδή το που έχουν τα πρόγραμμα, η ορούσα τους, οι ιδιότητές τους, οι σχέσεις τους, οι μεταβολές τους. Η πρωηνιατικός λοιπόν επάγγειλε αντικειμενικά, είτε το θελόμε, είτε όχι. Είτε την γνωρίζουμε, είτε δεν την γνωρίζουμε. Ενό, αντίθετα, αλήθεια είναι ότι γνωρίζουμε από την πρωηνιατικότητα και το γνωρίζουμε χωρίς να σφάλλουμε, με πλήρη βεβαιότητα. Αυτή, άλλως τε, είναι και η γραμματική σημασία που έχει η λέξη. Από το α - λήθω = α - λανθάνω προέρχεται. Και η αλήθεια επομένως είναι κι' αυτή αντικειμενική σαν την πρωηνιατικότητα. Ακόμη δε και τούτο: σε κάθε περίπτωση είναι και η αλήθεια μία, όπως και η πρωηνιατικής είναι μία και όχι πολλές. Ο Αριστοτέλης είχε καθορίσει τη διαφορά: «αλήθεια σημαίνει την περί τα πρόγραμμα γνώσην μαζί», δηλαδή αλήθεια είναι η συμφωνία του νου προς τα πρόγραμμα. Στα Μεταφροτά του μάλιστα γράψει: «Οι γρας είστι το φεύδος και το αληθές εν τοις πράγμασι, άλλα εν τη διανοίᾳ». Τ φεύδος, αυτός ο

φοβερός αντέπους της αληθείας! Ο δε σπουδαστής Goethe χαρακτηριστικά έλεγε: «Η σχέσης προς την Φύσην μού είναι τόσον προσφιλής, διότι το ορθόν ευρίσκεται πάντοτε προς το μέρος της. Η δε πλάνη δίνεται να προσέλθῃ μόνον απ' εμού».

Ηροβάλλεται όμως τόσα μια σειρά από ερωτήματα, που παρουσιάζουν πολύ ενδιαφέρον. Ένα απ' αυτά είναι, εάν ημπορού ο άνθρωπος να γνωρίσῃ την πραγματικότητα του Σύμπαντος και να μάθῃ έτσι την αληθεία. Καθός νομίζω η απάντηση που δίνεται να δοθή στο ερώτημα τούτο είναι μεν καταφατική, αλλά και ανάγκην περιορισμένη. Ήμπορεί βέβαια ο άνθρωπος να γνωρίσῃ μέρος της πραγματικότητος του Σύμπαντος, το μέρος εξείνο που του επιτρέπονται οι δυνατότητες που έχει. Για τις δυνατότητες αυτές του ανθρώπου θα μιλάσσουμε στο κάτω. Τόσα σημειώνομε μόνον ότι η πραγματικότητα του Σύμπαντος είναι άπειρη κι αυτή δύναται και το Σύμπαν, η Φύσης άπειρη. Το Σύμπαν, η Φύσης είναι μάλιστα άπειρη «εν τῷ γένεσθαι», άπειρη σε έκταση και σε εξελίξεις διναιμούς. Ήστιν σωστά λοιπόν οι Ηεθαρχόρειοι ώριζαν τη Φύση σαν «αριθμόν παμέριστον αερί συντελούμενον».

Και ένα άλλο ερώτημα: Με ποιον τρόπο ή με ποιον τρόπους ημπορεί ο άνθρωπος να γνωρίσῃ μέρος της πραγματικότητος του Σύμπαντος και να γίνη έτσι κάτοχος αληθείας; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι εύχολη. Ήμπορεί ο άνθρωπος να γνωρίσῃ το μέρος εξείνο της πραγματικότητος του Σύμπαντος, το οποίον του επιτρέπουν τα μέσα που διαθέτει γι' αυτόν το σκοπό. Τα μέσα δε αυτά είναι γνωστό πούς είναι: οι αισθήσεις και η διάνοια με τη θεωρία ιεροτεχνία της, το λογικό. Εδώ όμως χρειάζεται προσοχή. Εάν τα δύο αυτά μέσα που διαθέτει ο άνθρωπος, την από τις αισθήσεις μετειδία και το λογικό, τα χρησιμοποιήσῃ χωριστά αποτελεγάνεται. Χρειάζεται να τα χρησιμοποιήσῃ και τα δύο μαζί. Την επειδή που αποκομίζεται με τις αισθήσεις πρέπει να την επεξεργάζεται με το λογικό.

Τα φιλοσοφικά συστήματα που στηρίζονται κατά τρόπο μονομερή, είτε στην εμπειρία, είτε στο λογικό απέτεγαν, γιατί οδήγησαν σε πλάνες. Τα από την εμπειρία δεδομένα πρέπει να ελέγχονται από το λογικό, το δε λογικό δεν πρέπει να απομαρτύρεται από την εμπειρία. Στον κανόνα αυτό κατέληξαν και οι επιστήμονες και οι πραγματικοί φιλόσοφοι. Ο τόσο σπουδαίος Άγγλος απροφανιστός, ο γνωστός James Jeans, σ' ένα βιβλίο το οποίο με τον τίτλο «Η ανάπτυξη των φυσικών επιστημών» έχει γράψει και τα εξής: «Η αντίληψη και' ήνη η φύσης του Σύμπαντος ήτο δενατόν να αναλήγη δια της

καθημάτις σκέψεως και χωρίς προσφιγήν εις τα γεγονότα φέρει την ειωτή την καταδίκην της». Ο δε Αντ. Λαζαρόπουλος έγραψε σχετικάς: «Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τα οὐθολογιστικά συστήματα απέτοχον εις την προσπάθειαν προς λόγον των προβλημάτων του κόσμου, ὅτι διότι η λογική ήμιν δεν δύναται να ανεργίσῃ τας σχέσεις μεταξύ των φαινομένων, ἀλλὰ διότι τι εγάστοτε χρηματοποιώμενα στοιχεῖα προς εξαγωγήν συμπεριφασμάτων δεν ήσαν ηλεγχόμενα δια της εμπειρίας, και δια τόπο τα συστήματα ταῦτα κατέληξαν εις επερβατικά συμπεριφάνιματα. Δεν είναι δρεπάνον να υποκαταστήσουμεν την εν τη Φέσση προφητικότητα δια μόνης της καθημάτις ενεργείας του νοῦ μας».

Για τοὺς λόγους αυτούς η θετική φιλοσοφία ξεκινά από την εμπειρία (παιδιατήριος και πείραμα) και προχωρεῖ σε συλλογισμούς, κρίσεις και συμπεριφάνιματα. Με τον τρόπο από αποκομίζει γνῶσεις για την ίδιαν προφητικότητα. Δηλαδή αλήθειες για την ίδια και τους νόμους της. Και ο Αριστοτέλης έτοι φιλοσοφούσε, αφετηρία εδάφισε την εμπειρία και προχωρούσε με το λογικό.

Εδώ ίμως πρέπει να σημειωθή και τούτο: Ήδηλές φορές η επιστήμη (πάντοτε για τη θετική επιστήμη μάλοντε) καταφέρει σε εποθέσεις και σε θεωρίες, για να εξηγήσῃ ωριμότερα δεδομένα από την εμπειρία. Οι εποθέσεις ίμως και οι θεωρίες αποτελούν εξοικονόμησι πρόσκαιρη και είναι ευπαθείς. Όταν δε προσέρχηται η πειραιματικό γεγονός αντίθετο προς αυτές, εγκαταλείπονται. Υπάρχουν για αυτό πάρα πολλά παραδείγματα.

Στο σημείον ίμως τούτο ημπορεύεται ιδιόλογα να τεθή το ερώτημα: Και δι μαθηματικές αλήθειες ποτές είναι; Μα οι μαθηματικές επιτεύξεις για να λάβονται το κέρδος της αλήθειας πρέπει να σημφωνούν με την προφητικότητα. Η μαθηματική (για τα ανότερα μαθηματικά ομιλούμε) είναι κι' αττική μα αξιοθεάτη αληγήσιμης λογικών συλλογισμών. Άλλα για να είναι τα συμπεριφάνιματά της αληθινά είναι ανέγκη όπως οι μαθηματικοί συλλογισμοί ξεκινούν από προφητικά δεδομένα. Αξόνη δε και τα από τους μαθηματικούς συλλογισμούς συμπεριφασμάτα πρέπει να σημφωνούν με την προφητικότητα.

Η σύγχρονή μας μάλιστα φιλοτεχνική πολλές φορές θέτει το θέμα μαθηματικός, η λέσχη ίμως που λαμβάνεται, για ν' αποκτήσῃ το κέρδος της αλήθειας πρέπει ν' ανταποχρύνεται στην προφητικότητα, στα δεδομένα του πειράματος.

Και κάπι άλλο ανάλογο: Ήδηλές φορές ομιλούμε για ηθικές αλήθειες. Τί είναι ίμως αυτές οι αλήθειες; Είναι, λέγουν, αλήθειες

λογικές. Άλλά η λογική χωρίς προσφυγή στη εμπειρία δεν δίδει αλήθειες. Εξ' άλλου, καθώς γνωρίζομε, η ηθική δεν ερευνά το «είναι», δηλαδή το τι γίνεται, αλλά το «δέον είναι». Η ηθική δηλαδή είναι κανόνες για το πως θα πρέπει να φέρεται ο άνθρωπος προς τον άνθρωπο. Δεν πρόκειται λοιπόν για αλήθειες, αλλά για κανόνες, που σε πολλές περιστάσεις δεν συμφωνούν με τα πράγματα, αλλά είναι εποκειμενικοί. Γι' αυτό η ηθική, καθώς γνωρίζομε, παρουσιάζει διαφορές μερικές ή μεγάλες κατά τόπους και εποχές. Επτάσις όμως από τις πολλές και διάφορες ηθικές που είναι εποκειμενικές, διότι τις θέτονται οι άνθρωποι, επάρχει και η ηθική απόλυτη, αντικειμενική, που αιτιολογείται στην τάξη που επάρχει μέσα στη Φύση, στους φυσικούς νόμους. Σ' αυτή την ηθική απέβλεπαν οι Σοφοί. Έχει δε φθάσει και σ' εμάς εκείνο που έλεγαν: «Οι νόμοι της Φύσεως εξέλισσονται εις τα πνευματικά όντα, όπως είναι και οι άνθρωποι, εις ηθικάς αυτών αρχάς». Αυτές είναι ηθικές αλήθειες γιατί αιτιολογούνται στην πρωτότυπη. Για παράδειγμα φέρομε την ηθική αρχή της αρχαίης. Αιτιολογείται στην αδελφότητα των ανθρώπων. Είναι οι άνθρωποι μεταξύ τους αδελφοί γιατί αποτελούνται από τα ίδια όλοι ποικιλία της Δημιουργίας, από τους αυτούς Γονείς. Σαν αδελφοί λοιπόν πρέπει ν' αναγνωρίζουν ο ίδιας πον άλλο τα φροντίζου του δικαιώματα, στη ζωή, στα μέσα της ζωής, στην πρόοδο και στην αιτοδιάθεση. Αυτή η αναγνώριση είναι αράπη πρωτότυπη, αράπη στην πρώτη και όχι αράπη άπονη, συγναθηματική ή αράπη μόνον με λόγια. Το ίδιο και η εργασία αποτελεί ηθική αλήθεια, όταν γίνεται κατά το επόδειγμα της Φύσεως, όταν δηλαδή είναι παραγωγή. Και η ισότητης είναι πάλι ηθική αλήθεια, όταν εφαρμόζεται κατά το επόδειγμα της Φύσεως, που σε όλους τους ανθρώπους δίδει τα ίδια δικαιώματα και απαιτεί τα ίδια καθήκοντα.

Με αυτά ποι γράφαμε παραπάνω φθάνομε τώρα σε μια καμπή αποφασιστική: Αίνεται έτοι το ξήτημα της καθολικής γνώσεως της πρωτότυπης του Σύμπαντος; Η αιτιότητης είναι κατηγορηματική: Όχι, δεν ξέρει τα! Τούτο δε διότι η έρευνα προσδιέζεται στα ιώνα πράγματα. Ο νοος του ανθρώπου επεξειράζεται ότι αντίλαμβανόμεθα με τις αιτιότητες, εξοπλισμένης με πλήθη για τον επιστήμονα με τόσες και τόσες θαρριάστερες πινογήδεις της τεχνολογίας. Ισχύει παντού και πάντοτε το ότι: «τίποτε είς τον νοον, αν μη πρότερον είς τις αιτιότητες». Η επιστήμονας λοιπόν προσπάθεια είναι από τη φύση της περιορισμένη στην έρευνα της ιώνας πρωτότυπης. Μόνον ιώνας αλήθειας καταστά. Τούτο παραδέχονται όλοι οι σοβαροί επιστήμονες, το ξέφρασε δε πολύ παραστατικά ο περιγν-

κός φυσικός, ο πολέμος Οπλενζάμπερ: «Η ιδέα ότι οι εποπτήμονες θα εξηγήσουν κάποτε όλα, δεν είναι μόνον σφαλερά, αλλά και αποχρωματική».

Κατά γνώμη πολλών παλαιών, που είναι και πολλές διαδεδομένη, γνώμη αύριστη ή και απιολογημένη, επάρχει και αντικειμενικός κόδιμος, πραγματικότης που δεν είναι ιδαγή και έτσι δεν ημπορεύεται συλλαββάνεται από τις ανθρώπινες αισθήσεις. Στον κόσμον αυτόν ειρίσκονται τα αίτια των πραγμάτων. Ο κόσμος όμως αυτός επφεύγει του ανθρώπινου επιστητού. Η έρευνα και η γνώσης του κόσμου αυτού απετέλεσε πάντοτε και τόδια αποτελεί ξωηρό αίτημα κάθε ανθρώπου και του πλέον απόλιτου. Στον κόσμον αυτόν πρέπει ν' αναζητηθή η ουσία και οι νόμοι του αιτίων της Δημιουργίας, το «άντως όν» των φύλων, καθός και τα μη ιδιαίτερα στοιχεία της προσωπικότητος του ανθρώπου (η φυσή, ο νοῦς, το πνεύμα). Ν' αναζητηθή η ουσία τους, οι νόμοι τους, η προέλευσή τους και η τέρη τους. Ηρέπει στον κόσμον αυτόν ν' αναζητηθή η κατάσταση των φυγών μετά τον θάνατο. Ν' αναζητηθή απόλιτη και κάτι μεγάλος η κατάσταση των Θεών πνεύματος. Η κατάσταση αυτή είναι πρέπει ν' αναζητηθή, στον κόσμον αυτόν που είναι βέβαια οεσπασικός, αντικειμενικός, αλλά όχι ιδιαίτερος. Η πραγματικότης του κόσμου εγείνεται δεν είναι ιδιαίτερη, είναι πνευματική, η δε γνώσης αυτού προσπορίζει αλαζόνεις πνευματικές.

Η πνευματική αυτή πραγματικότης είναι όμως επέρι την ανθρωπίνη αισθηση και επέρι τις ανθρώπινες δυνάμεις. Ήροβάλλει λοιπόν εδώ το ερώτημα είναι ημιτόφεσε σταύρωσης νεογνωρίση την πραγματικότητα αυτή εξ αποφύγας. Ναι, είναι η απάντηση, ημιπόρεση, αλλά μόνον ο άνθρωπος των Μεστηγίων, των πραγματικών Μεστηγίων, που ελειτούργησαν κατά το παρελθόν. Την απάντηση αυτή την επιβεβαιώνουν διάφοροι συγγραφείς και την δικαιώνει η Παραδοσιακή των Μεστηγίων.

Αιτήμη την επέρι - αισθησιν πραγματικότητα ηρεύνησαν προσωπικότητες επέρχοχοι της αρχαιότητος, Μέσται και Μυσταγωγοί, σοφοί και ενάρετοι. Ηρέπει και εδώ να τονισθή και πάντοτε να επογχαμητίζεται ότι η αφετή και το ανώτερο ίθος αποτελούν την απαφεύγητη προΐσποθεσι για κάθε πνευματική προσπάθεια. Στον Θεό Ηθελερόου αποδίδεται: «Ανάγκη γαρ προσιόντα τον αχράντον χωρίζεσθαι αυτόν πάσις κακίας».

Από αποστάσιμα πολλών συγγραφέων καταφαίνεται ότι άνδρες Θείοι, Μυσταγωγοί και Ιεροφάνται, ηρεύνησαν την επέρι αισθησιν πραγματικότητα, δι' αμέσου εποπτείας. (Αυτό το ονομαστι-

ζό περιεχόμενο είχε ο γνωστός τίτλος του Επόπτων των Μεστηρίων). Και από την έφερνα αυτή απεκδύσαν αλήθειες πνευματικές. Έναι τούτο, που ο Αριστοτέλης ονομάζει: «Αλήθεια δι' αμέσου επιβολής», δηλαδή δι' επισπασίας.

Επίσης θείοι άνδρες των Μεστηρίων εδιδάχθησαν πνευματικές αλήθειες διά της κοινωνίας αυτών μετά Μεγάλων Ηνεμιστικών Συνειδήσεων. Ως επ τούτο δε απεκλήθησαν θεοδίδακτοι. Επάνω σ' αυτό, είναι πολύ χαρακτηριστικό εφείνο πως μιας έχει κληροδοτήσει η Χριστιανική Παράδοση, ότι δηλαδή το Άγιον Ήνεμόνα εκάλησε θιατόν Ηροφητῶν. Αzόμη δε και το ότι οι Μαθηταί του Ιησού είχαν την κοινωνία μετά το Άγιον Ηνεμίατος.

Ολες οι Εσφεριτές Παραδόσεις αναφέρουν για κοινωνίες πνευματικές των Μεγάλων Μεσταγωγών. Η Ελληνική μάλιστα Παράδοση, στους Μεγάλους Μεσταγωγούς δίδει τον τίτλο του «Υιού Θεού», για να διέξῃ την πνευματική σχέση αυτών προς Ηνεμιστικές Συνειδήσεις. Είγα δε γνωστόν ότι ο Ορφεύς και ο Ηθιαρός απεναλούντο Υιοί του Απόλλωνος, ο δε Μίνως (κάθε Μίνως) πιος του Θεού Διός. Διε τον Ηθιαρόνα ελέγετο «όπι παρά του Θεών εδιδάχθη παν όπι εγνώριζε περί της Φύσεως», καθώς αναφέρει ο Φιλόσοφος. Διά δε τον Ορφέα ότι «παρά της μητρός του, της Μούσης Καλλιόπης, έλαβε την θείαν γνώσιν». Ο Ιάμβιλος γνάψει ότι ο Ηθιαρός και οι μαθηταί του είχαν «εξαίρετον και αποβεστέραν διάγνωσιν περί το νοείν, οφάν και αρούρειν». Ο δε Ηρόκλος στα σχόλιά του στην Πολιτεία του Ηλέτωνος γνάψει διά τας Ηθιαρούδας Θεανό. Τιμόζα, Διοτίμα και Ηερυκτίονη ότι: «Επέγρανον θείων μεν όφειον, θείων δέ επιπνοιόν» (εμπνεύσεων).

Στην αρχαία Ρώμη το ανάτατο Ιερατείον αποτελούσαν οι Ηοντίφητες (Pons - Facio), δηλαδή οι Γερμησοποιοί. Η ονομασία αυτή κατηγορεί ότι οι Μεσταγωγοί εκείνοι είχαν την ταυτότητα να κατασκευάζουν γέφυρες πνευματικές μεταξύ των Μεστηρίων της Ρώμης (όταν αυτά εργάζοντο εν αζιμῷ) και των Ηνεμιστικών Συνειδήσεων των Ορφανού, δηλαδή ότι είχαν κοινωνία με αυτές.

Γιά όμουρες πνευματικές κοινωνίες αναφέρει και η Ιουδαϊκή Παράδοση: για τον Μωυσέα, τον Ιησό, τον Δαυίδ και τον Σολομόντα.

Από όλα αυτά φαίνεται καθαρά ότι οι αρχαίες Παραδόσεις ομιλούν για επέρχοχες προσωπικότητες των Μεστηρίων, ανδικών και γνωνικών, οι οποίες, με τα εφόδια της αρετής και της προεγκατατής μητροτερούς, μπαύροσαν να εφεννήσουν την πνευματική πραγματικότητα και να γνωρίσουν αλήθειες πνευματικές.

Καθώς δε ήναι γνωστό, από τις πνευματικές αυτές αλήθειες, οι εξοτερικότερες ίμμαν με τον καιρό στη δημοσιότητα και τις γνωστές από αποστάσματα αρχαίων φιλοσόφων, Ελλήνων και Αυτίνων. Ηερικαμβάνων δε θέματα κοσμογονικά, κοσμολογικά, θέματα για την φυσή και για το πνεύμα και για νόμους πνευματικούς, όπως είναι η μετενσάρκωσης και το αντιπεπονθός. Άποτελούν δε οι αλήθειες αυτές για κάθε πνευματόδοξο ερευνητή πολύτιμη πηγή γνώσεως, που λέγεται Εσωτερική Ιαράδοση. Την Ιαράδοση αυτή επικαλείται πολλές φορές και ο Πλάτων όταν ομιλεί για θέματα που ευδίσκουνται πέραν των ανθρωπίνων επιστητούν. Στον «Φίληβο» π. χ. φέρει τον Σωκράτη να καταφέρει στην Εσωτερική παράδοση για θέματα κοσμολογικά, «θεῶν μὲν εἰς ανθρώπους δόσις, ὡς γε καταφάνεται ἔμοι, πάθεν ἐξ θεῶν ἐργάζει διε τονος Ηρομηθέως ἄμα φανοτάτῳ τινὶ περὶ καὶ οἱ μὲν παλαιοί, κρείτονες ημῶν καὶ εγγύτεροι θεῶν οικούντες, ταῦτην τὴν φήμην παρέδωσαν, οὐς εξ ἐνός μὲν καὶ εκ πολλῶν, τῶν αὐτὸν λεγομένων είγαν, πέρας δε καὶ απειρίαν εν αυτοῖς ξύμφετον εχόντων». Ομίλει εδώ για την σωρκρότητα του Σύμπαντος από δύο κορυκές αρχές, την συνεχή και την απομονική.

Οσον δ' αφορά τις ενδότερες αλήθειες των Μεστηρίων, αυτές βέβαια δεν διέρχενται. Επηργήθη γι' αυτές αξιοθαύμαστη σιγή ενλαβίτική. Μερικές διετελόθησαν κρυπτογραφικά, με σύμβολα, αλληγορίες, παραβολές και με μήποις.

Καθώς και στην αρχή είπαμε, για το μεγάλο τούτο θέμα της αλήθειας μια προσπάθεια κι' εμείς καταβάλλει. Ίσως η προσπάθειά μας απτή ν' αποβή χρήσιμη σε μερικούς αδείκους μας ανθρώπους. Το ενχόμεθα ολόφρυκα.

ΕΠΙΛΟΓΗΣ ΑΙΘΟΥΣΑΝ ΤΗΝ ΙΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

ΚΕΝΑ ΟΥΠΑΝΙΣΔΑ

Μετάφραση από τα αρχαία Γεωγύιν Σιβριϊ

ΜΕΡΟΣ ΗΡΩΤΟ

Ποιος στένει το νού να περιπλανηθεί εις τα πέρατα; Ποιος πρώτος σινεί τη ζωή ν' αρχίσει το τεξίδι της; Ποιος μας παρακαλεί να προφέρουμε αυτά τα λόγια; Ποιος είναι το πνεύμα πίσω από το

μάτι και το αιτί:

Είναι το αιτί τοι αιτιού, το μάτι του ματιού και ο Λόγος του λέξεων, ο νοῦς τοι νοῦ, και η ξυρή της ξυρής. Αυτοί που ακολουθούν τη σοφία περνούν αντίτερα και αφήνονται από τον κόσμο, γίνονται αθάνατοι.

Είχει δεν πηγάνει το μάτι, ούτε οι λέξεις, ούτε ο νοῦς. Δεν γνωρίζουμε, δεν μπορούμε να καταλάβουμε: πώς είναι δυνατόν να τον εξηγήσουμε; Αυτός είναι υπεράνω του αγνώστου. Έτσι έχουμε ακούσει από τους αρχαίους σοφούς πως μας εξηγήσαν αιτή την αλήθεια. Ό,τι δεν μπορεί να προφερθεί με λέξεις, αλλά (είναι) εξείνο διά τον οποίον οι λέξεις προφέρονται: Γνώρισε εξείνο μόνον που είναι Μπράχμιαν, το Ηνεύμα και όχι ό,τι οι άνθρωποι εδού λατρεύουν.

Ο,τι δεν μπορεί να σηκωθεί ο νοῦς, αλλά (είναι) εξείνο διά τον οποίον ο νοῦς δύναται να σηκωθεί: Γνώρισε εξείνο μόνον που είναι Μπράχμιαν, το Ηνεύμα και όχι ό,τι οι άνθρωποι εδού λατρεύουν.

Ο,τι δεν μπορεί να ειδωθεί με το μάτι, αλλά (είναι) εξείνο διά τον οποίο το μάτι μπορεί να δει: Γνώρισε εξείνο μόνον που είναι Μπράχμιαν, το Ηνεύμα και όχι ό,τι οι άνθρωποι εδού λατρεύουν.

Ο,τι δεν μπορεί να ακούσει με το αιτί, αλλά (είναι) εξείνο διά τον οποίο το αιτί δύναται να ακούσει: Γνώρισε εξείνο μόνον που είναι Μπράχμιαν, το Ηνεύμα και όχι ό,τι οι άνθρωποι εδού λατρεύουν.

Ο,τι δεν μπορεί να εισπνευσθεί με την αναπνοή, αλλά (είναι) εξείνο διά τον οποίο η αναπνοή εισπνέεται: Γνώρισε εξείνο μόνον που είναι Μπράχμιαν, το Ηνεύμα και όχι ό,τι οι άνθρωποι εδού λατρεύουν.

ΜΕΡΟΣ ΔΙΕΥΤΕΡΟ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: Εάν σορέπεσαι «Ιησός γνωρίζω καίλα» ήηρι αλήθεια γνωρίζεις. Αντίλαμβάνεσαι μόνο τη μορφή εξείνο του Μπράχμιαν, που εποπίστει εις τας αισθήσεις και είναι μήσα σου. Ακολούθησε το διάλογοισμό σου.

ΜΑΘΙΤΗΣ: Επιθυμώ να γνωρίσω. Δεν θαντάζομαι ότι «τον γνωρίζω καίλα», και εν τούτοις δεν μπορώ να πω «δεν τον γνωρίζω». Όποιος από μας γνωρίζει αυτό, γνωρίζει Λιτόν και όχι όποιος λέγει «δεν τον γνωρίζω». Τοξειται σημ σεφή εξείνον που τον γνωρίζουν πέρα από την σημ σεφή, όχι σε εξείνον που φαντάζονται ότι μπορεί να προσεγγισθεί με την σημ σεφή. Είναι άγνωστος σπους πολύ μιλείς και γνωστός εις τους αιτιούς. Είναι γνωστός εις την ένσταση

ποιητής αλλούδης πα τι εργάζεται στην ομάδα του πατέρα του για την παραγωγή της νέας σειράς της Αστυνομίας της Ελλάς. Ο πατέρας του είναι ο Κώστας Σακελλαρίδης, ο οποίος έχει γίνει ο πρώτος Έλληνας πατέρας που έγινε πατέρας στην ηλεκτρονική πλατφόρμα της Netflix με την σειρά της Αστυνομίας της Ελλάς. Η σειρά έχει γίνει ένας από τους πιο δημοφιλείς σειρές της Netflix σε όλη την Ευρώπη.

Հաջործոք ուշ
Հաջածննդուռ հիշտութեալ Տես յօնաւառշխին Օ

«απολεύματα», τα οποία πάση θροία πρέπει να ελεγθούν, να απομακρυνθούν ή να μετουσιωθούν. Διότι το συνειδητό μέρος ενδέχεται να δείχνει καθαρό, όμως το υποσυνείδητο χρειάζεται περισσότερη δοκιμασία.

Αλλά ποιος είναι αυτός, ο οποίος κινεί τα «νήματα» του συγκεχριμένου μηχανισμού; Είναι ο ανώτερος εισατός των ανθρώπων, ο οποίος διαπρέπει τις ατέλειες των κατώτερων εισατών και επομένως, θέλει να τις επισημαίνει σε αυτόν. Το υποσυνείδητό μας συγκεντρώνει χρήσιμες και όχρηστες πληροφορίες - γεγονότα πολλές φορές αύλοπρόσωπα, τα οποία εστιάζει στα όνειρα, με σκοπό την πλήρη εκπαίδευσή μας. Οι καταστάσεις που βιώνουμε κατά τη διάρκεια των έπουν, ενδέχεται να είναι ανεπόπτες, πλασματικές ή ακόμα και ανόητες: όμως αρχαίες φροντίδες οι σκέψεις και τα συναισθήματα που βγαίνουν στην επιφάνεια, μας δείχνουν το μέγεθος της πνευματικής μας προσπάθειας και προόδου. Έστω ότι εν εγχρήσοι προσπαθούμε να εφαρμόσουμε τις ευθερεικές μας διδασκαλίες... Όμως, συμβαίνει το ίδιο και υποσυνείδητα: Γενικά, η συμπεριφορά μας είναι ομοιογενής στο φυσικό και στο αστρικό πεδίο: Διότι το υποσυνείδητο εξαγνίζεται μόνον όταν υπάρχει μία ύψιστη ευθερευτή ανάγκη... Η επιφάνεια κάθισματος και φότισμα επέρχονται στον ανώτερο ανθρώπο, όταν αυτός συνειδητοποιεί το καλό και το κακό και όταν εμπεδώνει τις ευθερεικές διδασκαλίες, όχι μόνο συνειδητά, αλλά και υποσυνείδητα.

Ο Μορφέας - ιδιός των Ύπνου και θεότητα των αρχαίων Ελλήνων, είναι ένας διδάσκαλος, ο οποίος συνεργάζεται με τον ανώτερο εισατό, με σκοπό την ευθερευτή μας εκπαίδευση. Προφανές, ο ίανος δεν χρησιμεύει αποκλειστικά και μόνο για την ανάπτωσή μας, αλλά εκτελεί και συγκεντριμένο έργο, περισσότερο ομαλιτικό.

Δεν πρέπει να ξεγνάμε ότι το φυσικό και το αστρικό πεδίο, είναι το ίδιο "νόμισμα" το οποίο έχει δύο διαφορετικές όψεις. Είναι, λοιπόν, φυσικό επακόλουθο αυτά τα δύο πεδία να συγεργάζονται για την πνευματική μας εξέλιξη. Επομένως, η προσωπικότητα του ανθρώπου «ξεγινώνεται» στο κατώτερο αστρικό - μέσω των ονείρων, και το υποσυνείδητό μας γιαδειγνύει τα σημεία που οφείλουμε να προσεξουμε. Όμως, είναι γνωστό ότι τα όνειρα αποτιμούλησονται και εξετάζονται διαφορετικά, σύμφωνα με τα πρόσωπα, τα γεγονότα ή τα αντικείμενα που ονειρευόμαστε. Λίγα τα σύμβολα αυτά είναι κυρίως ατομικά και δεν ισχύουν για όλους. Ιστος με αυτόν τον τρόπο, ο ανώτερος εισατός να ενημερώνει ή να προειδο-

ποιεί τον κατόπτερο εωρτό - μέσω συγχρεοφιμένων σημβόλων, στην περίπτωση που δεν δύναται να παραχθεί διανομές όνειρο. Και ενδεχόμενως, αυτό σημαίνει λόγω πνευματικής ατέλειας, οπότε ο αποσημβολασμός δεν είναι πάντοτε αξιόπιστος. Ενώ με τη μέθοδο των ελέγχων των σκέψεων και των συναισθημάτων, διευρούνται μέσω των ονείρων και του εποιηνείδητου, η πνευματική κάθαρση και φότιση του ανθρώπου.

ΜΙΑ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

«Ο ΜΕΣΑΙΟΣ ΘΑ ΗΕΘΑΝΕΙ!»

Ηροσκάτως έχωμα τον άνδρα μου χωρίς να ασθενήσει. Ήρο των θανάτου του, είδα στον έπινο μου ένα αγαπητό μου συνάδελφο που είχε πεθάνει προ ολόγου καιρού.

Ήταν πολύ καλός στην εμφάνιση, γενέτερος και σε καλή φυγιαί διάθεση. Άφού χαιρετήθηκαμε, μου λέει με ηρεμία και σημοργία «Ο μεσαίος θα πεθάνει!» Άπο το πρώτη της επόμενης ημέρας αναφοτιόμουνα πιο «μεσαίο» εννοεί. Κατέ της απογευματινής ώρας ο άνδρας μου είχε ξαπλώσει στο κρεβάτι μας και φόνταξε την κόρη μας (ένα κοριτσάκι 9 χρονών) να έρθει δίπλα του και της μιλούσε τρυφερά. Σε κάποια στιγμή φωνάζει και εμένα να καθίσω από την άλλη του πλευρά, λέγοντάς μου «Είμαι και σε από δω», κάτι όχι και πολύ συνηθισμένο και μου επιστρέφει το χέρι. Τη στιγμή εγείνη, μου ήρθε στη σκέψη το όνειρο... «Ο μεσαίος» σκέφθηκα! Ηροβληματίστηκα άλλα και αποφούδα. Την άλλη ημέρα ο άνδρας μου πέθανε ξαφνικά.

Α. Κ.

Σημείωση «Ιλισσών»:

Στο όνειρό ματό, (η γυναίκα που εξιστορεί τα γενογόττα είναι γυνοτή μας), παρατηρή κανείς τη λεπτομέρια στη ζωή μας και σε γενογόττα τόσο σημαντικά, όπως είναι ο θάνατος, της αιμετάτρεπτης Μοίρας: αλλά και θαυμάζει τους έμπειρο τρόπο της αναγγελίας των μηρύματος, που ήθελε να δώσει ο Θεός Ηγεματικός Κόσμος στη γυναίκα αυτή, όπως γινόταν με τους αρχαίους χρηματούς.

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΑΣ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Ιωάννη Αργοτζή

1. ΗΡΟΒΑΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ - ΕΝΑΥΣΜΑ

Τι είναι φύση; Το Ήαν; Είναι όλα τα φαινόμενα μαζί; Ο κοσμογόνος των εμβίων και αβίων όντων; διήλ, το διάστημα μαζί και ο άνθρωπος; Το σύμπαν θα πουν μερικοί.

Ομίλοιμε επίσης για την «πνευματική φύση», για την «φύση των «ένναι», των «εγώ». Ταυτόχρονα ταυτίζουμε την φύση με το περιβάλλον ή οτιδήποτε υποτάπει στις πέντε αισθήσεις μας από τον αισθητό κόσμο. Μπορεί να μην φαίνεται αλλά αποδύεται ο ήχος, μπορεί να μην αποδύεται αλλά φαίνεται το φως.

Αλλά εκτός των ορατών υπάρχουν υφίσταται και ο αόρατος κόσμος, ο κόσμος των πνευμάτων, των Ιδεών, των σκέψεων, ή αυόμη για να είμαστε επιστημονικά συνεπείς, ο αόρατος επι του παρόντος κοσμογόνος.

Ηώς ούμως, αυτούλαμβανόμεθα-όλες αυτές τις "όφεις - θεωρήσεις" της φύσης; Και η αυτιληπτότητα αυτή πώς επιτυγχάνεται;

Μέσω των πέντε καναλιών που συνδέουν, γραφτρώνονταν, τον εσωτερικό μας κόσμο με τον εξωτερικό κόσμο, την φύση, παρατηρώντες τις "εναργάσσεις" ή "ενδηλώσεις" της φύσης, δηλαδή, τα φυσικά φαινόμενα.

Αλλά εφόσον η φύση είναι και ο εωτός μας, θα πρέπει κατ' αναλογία να υφίσταται και κατά συνέπεια να παρατηρούνται και τα πνευματικά, τα φυγικά φαινόμενα.

Ηώς: Μέσω της αυτογνωσίας, της συνείδησης εωτού. Χάρις άλλωστε και στον έμφυτο Λογιστοτελικό πόθο του γνώναι:

"Ο άνθρωπος του ειδέναι φύσει ορέγεται" (Ο άνθρωπος είναι πλιασμένος απ' τη φύση να θέλει να μαθαίνει).

Από την διετή λοιπόν, γενικά έννοια της φύσεως αυτής του εξωτερικού και αυτής του εσωτερικού των ανθρώπων κόσμου ο άνθρωπος απούσιθεί μία εξειλακτική πνευματική πορεία.

Διαχρονικά, όταν ο άνθρωπος από φόβο για τον θάνατο έγκαε ενστικτωδώς στην αετοσκεπτήριη φήμη, όπου βρίσκονται και οι ψέξεις της αράτης προς την αθανασία, δεν θα έπιαψε να στέψει περίτονος μαζί ούμως και περίεργος - ενδιήλωση πρώτου θαυμασμού προς τον κόσμο - μπροστά στο παμέγγυο ποτό και ακατανόητο γι' αυτόν πρόβλη-

μα του μεσημερίου της δημιουργίας. Κι' όταν από φύση της μοναξιάς θα έφτασε επίσης ενστιχτωδός στο φυσικό νόμο της αναπαραγωγής δηλ., στη διαιώνιση, ο αρχικός πλάνης βίος του άρχισε να αντικαθίσταται με κάποια μονιμότερη εγκατάσπιση από την οποία ξερίνησε η σύμπτυξη των κοινωνιών.

Σύμφωνα έτσι με την πνευματικότητα που στο μεταξύ είχε αναπτύξει και με τη θεληση, που δεν έπαψε να καταβάλλεται, άρχισε να ενδιέλλεται ανάλογο ποσοστό απ' τις μέσα των τεράστιες δενάριες, συνειδητοποιώντας σημάντικά - σημάντικά με τον εσωτερικό του κόσμο.

Η φίλοσοφού θα εναγκαζάλοιει το θέμα είτε με αφηρημένη προσέγγιση είτε με πραγματισμό. Η Θρησκεία με την πίστη, θα το αναγγεί στο υπέρτατο ΟΝ χρωτικό χρονοτοπίθες. Από τον φίλοσοφο ικό πραγματισμό ξεπηδάει η ενότητα της επιστημονικής έρευνας, ασεβείται επιστήμη. Δηλαδή ακολουθούνται εμπειρικοί κανόνες που θένται ούτε εξαντλητικοί (τελειωτικοί), ούτε αινιγματικοί και οι οποίοι μόνο μέχρις ενός σημείου καθιστάνται τον επιστήμωνα.

Η επιστήμη θα το παρουσιάσει απ' την ίδικήν της μονοδιάσπαστη, αλλά τοσούτον διαπεριστακή, κατά το διγυπτόν, γνώνα. Διότι η φύση είναι ΜΙΑ, αλλά πολυδιαστατική. Το πως βλέπει κάποιος «τον κόσμο», τη «φύση», εξαφτάται από τις θεωρίες που αποδέχεται μέσα σε κάποιο πλαίσιο. Θα μπορούσε να πούμε ότι ακόμα και αυτό που θεωρούμε σε κάποια δεδομένη σπηλιά ως «φύση» είναι το δικό μας προϊόν, με την έννοια ότι όλα τα χαρακτηριστικά σπηλιών που του αποδίδονται έχουν προγραμμένως επινοηθεί από μας και κατόπιν χρησιμοποιήθηκαν να βάλουν τάξη στο περιβάλλον μας.

Οι γνωσιολογικές μας δρωσηριότητες, δύναση, μπορεί να έχουν αποφασιστική επίδραση πάνω σ' αυτό ακόμα το πιο στέρεο κοινάτι του κοινωνιού εξοπλισμού, που κατά τον FEYERABEND σύγχρονο φιλόσοφο, «παπούονα να εξαιφανίσουν τους θεούς, και να τους αντικαταστήσουν από ένα συρρό άτομα μέσα σ' ένα κενό χώρο».

Ορίζω ως φύση, κυρίως ότι εποπτεύει στις αισθήσεις μας και τα επιστημονικά δύργανα μας, αλλά και ότι απορέτως μπορεί να δοθεί, με εργαλεία των αισθήτων κάψω, στη φαντασία μας, ώστε να την κάνει εναγίνητη, εφευρετική και ικανή να χειρίζεται νέα παραδείγματα με νέους τρόπους. Ηάντα δύναση με κωνόνα την ορθή κρίση και με μέτρο στη χάραξη των οριών του κύριου της φαντασίας μας.

Φέντης λοιπόν, το περιβάλλον, το διάστημα, ο κοινωνός, ο άνθρωπος, ο βιολογικός κόσμος, και φανόμενα, τα φυσικά, τα βιο-

κορικά τα πνευματικά, τα φυσικά.

Στην πολεμιάστηκε και απέθμενη έρευνα του Θέματος θα μας απασχολήσει ενότητα:

Μικρόκοσμος - Μακρόκοσμος της Φυσικής.

Τα «**Άνω και τα Κάτω**».

Το «**Ως εν τοις Άνω και τοις Κάτω**» του Ερμή του Τρισμέγιστου.

Το «**Ως εν Οὐρανού και επί της Γῆς**» του Ιησού.

Το «**Άνω - Κάτω οδός μας και αυτήρ**» του Ηράκλειτου.

2. ΑΝΑΠΤΥΞΗ - ΑΝΑΛΥΣΗ - ΕΡΝΗΝΕΙΑ

Η ενότητα του Άνω και του Κάτω αναφέρεται στο επίπεδο

της Φυσικής και Βιολογίας

της Φιλοσοφίας

της Θρησκείας

α) ΒΙΟΛΟΓΙΑ - ΦΥΣΙΚΗ - ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Το Ήλιοςό σύστημα έχει ένα κέντρο, τον Ήλιο, ο οποίος διατηρεί σε ισορροπία και κάνει να γιρίζουν όλοι οι πλανήτες στη μεγαλύτερη αρμονία. Για να βιωτέρευει η αρμονία και η τάξη χρειάζεται μία κεφαλή, ένα κέντρο, μία κορυφή, γύρω από την οποία μπορούν περιστρέψεις να έχει τα πάντα. Το σημείο το οποίο συγχεντρώνει όλες πις δυνάμεις της ενότητας. Το μεγάλο κέντρο του σύμπαντος που είναι για τον κόσμο μας το Λιώντιο Φως, αντανακλάται σε όλα τα επίπεδα σε όλες τις περιοχές, και όλους εκείνους που τον αντιπροσωπεύουν είναι συνδεδεμένοι μεταξύ τους σαν με έναν κεντρικό ιστό.

Εμείς που είμαστε το κέντρο των κύκλων που είναι το σώμα μας και όλη μας η άπωξη, όταν είμαστε συνειδητοί, φωτισμένοι και συνδεδεμένοι με το μεγάλο κέντρο επάνω, το ίδιο φωνόμενο γίνεται και μέσα μας για όλους τους άλλους μικρούς κύκλους, δηλαδή, τα κέπταρά μας. Εκείνη τη σπειριώνα γίγαντων τους πυρήνες όλων μας των κεπτάρων, γιατί αυτοί οι πυρήνες είναι συνδεδεμένοι μ' εμάς: δέχονται εντολές, δέχονται την επίδραση των διοσύνων μας φωτός, και αρχίζουν να αποκαθιστούν την αρμονία μέσα στα κάτια.

Να πως ο οργανισμός εξαγίνεται, θεραπεύεται, ενισχύεται και φωτίζεται όμως σ' αυτό το κέπταρο, όμως σ' αυτό το σημείο: το πνεύμα του συνειδητού ανθρώπου. Η περιφέρεια (εμείς) στέλνει την αγάπη της προς το κέντρο, και το κέντρο στέλνει προς την περιφέρεια το φως, τη ζωή, τη ζωή. Μόνο μέσα στην αντανακλή μεγαλύνοντας, αυθίζοντας και ζωντανεύοντας τα πάντα. Αντανακλή σημαίνει αλληλεπιδραση: Το είναι μας με το περιβάλλον.

Με το φως του ο ήλιος μας επιτρέπει να βλέπουμε άρα να ανα-

καλέπτομε και να καταλαβαίνουμε, αφού η κατανόηση, δεν είναι τίποτα άλλο πιρού μία ανότερη όραση του νοητικού πεδίου. Το φως είναι η βάση της νοημοσύνης και της επισπήλωσης. Ένώ η θερμότητα του Ήλιου υποκινεί ό,τι αφορά την καρδιά, τις επιφέρεις, τις ανταλλαγές. Αυτή η σύζευξη, πιστεύω, είναι η Λογή της ΑΓΑΠΗΣ, του Γάμου, της Οικογένειας, της Κοινωνίας, και όλων των μορφών της συλλογικότητας.

Ακόμη και μέσα στον Ήλιο αυτή η κοσμική νοημοσύνη, αυτή η Τριάδα Ημέρα - Υπόστη - Αγ. Ήνεμα, που δεν θέλει να μένει απόλιτα κρυμμένη και απρόσιτη εκδηλώνεται για να δώσει στους ανθρώπους τη δινατότητα να την ξαναβρούν.

Είναι το φως, η θερμότητα, η Ζωή που εκπέμπει ο Ήλιος.

Έτσι η Τριάδα πιστεύεται με διαφορετικά ονόματα σε όλες τις θρησκείες.

Ο απομικοποιημένος άνθρωπος φαίνεται ότι δεν μπορεί να συλλάβει τίποτα που να μην είναι διπλό ως προς τις ΑΡΧΕΣ ή ΤΡΙΠΑΟ ως τις ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ. Τίποτε πάντως δεν είναι πιο ισχυρό από την σχέση του ανθρώπου όταν αυτή γίνεται, συμβολικά, ένα Ήλιος φώς. Η σκέψη μπορεί να διαπεργά τα πάντα και τίποτα δεν μπορεί να την εμποδίσει. Να που μέσα στη φύση, πιστεύεται με τα φυσικά αντικείμενα τις φυσικές δυνάμεις, που αρρέζουν τις υλικές μιας αισθήσεις πτάσχει και ένα αόριτο μέρος.

Με την σύγχρονη θεώρηση της συμπεριφοράς των φυσικών φαινόμενων του Χάους ή της Χαοτικής κίνησης, τα διάφορα φυσικά συστήματα είναι πολύ ενασθυτά σε μικρές μεταβολές στις αρχικές συνθήσεις. Ήτοι ώστε χρονικά εξελικτώμενο κάποιο σύστημα να βαίνει από μία κανονική, περιοδική, συμμετρική κίνηση προς μια ακανόνιστη, την Χαοτική. Η απεικόνιση αυτής της χαοτικής συμπεριφοράς περιγράφεται από τη νέα ορολογία των FRACTALS δηλ. των "κλασικών διασπάσεων".

Η εικόνα που φαίνεται για κάποιο μικρό μέρος των χωτικού υποδείγματος των Fractals δίνει την εντέπιση του ακανόνιστου. Μεγεθύνοντάς το όμως η επεκτείνοντας το μέρος αυτό αναδίνεται ένα συμμετρικό σχήμα, μία γεωμετρία, μία αναλογία με το μητρικό υπόδειγμα. Μια τάξη μέσα στην φαινομενική απεξία του Χάους.

Θεωρώ σημαντική αυτή τη σύγχρονη επιστημονική θεώρηση στη μελέτη της φύσης που για άλλη μία φορά δείχνεται, ερμηνεύεται, αποκαλύπτεται η αντιστοιχία του Μικρόκοσμου - Μακρόκοσμου σε σχετική κλίμακα μέσα από μαθηματικά (γεωμετρικά) μοντέλα.

Ηερωτέρω μία αντιστοιχία του Μικρόκοσμου - Μακρόκοσμου

στη δομή της φύσης καταναλογία είναι και η ακόλουθη: Οι Ηερογνήσεις αυτιδράσεις σε ένα πολύ μεγάλο χώρο προσδιορίζουν τις συνθήκες που είναι αντίγραφο της πρώτης μεγάλης έκρηξης (BIG BANG). Οι φυσικοί δοκιμάζουν με τις τεράστιες ισχέος μηχανές τους να ξαναβρούν τους νόμους της πρώτης αρχής, δημιουργώντας θεωρητικά μοντέλα ενοποιήσεις πως προβλέπουν ότι οι ισχυρές, αισθενείς ή λεπτομερνήτικές και βαρυτικές δυνάμεις ήσαν αρχικά μια δύναμη που αναπτύχθηκε σε διαφορετικές "οντότητες" κατά τη διασπολή και ψέζη του Σύμπαντος. Οι κοσμογονίες απέξ θεωρίες, μόλις αποδειχθούν στο εργαστήριο θα μας κάνουν να καταλάβομε τη γέννηση όσο ποτέ πριν.

Αναζητούμε την πειραιατική επιβεβαίωση. Θάνατος από μια κατάκτηση του πνεύματος μας, μιας από τις αθέατες πλευρές της ανέκραυτου αρχής ή το ξερίνημα νέων αναζήτησεων: Οφόριεθα!

Η εξελικτική διάταξη της φύσης πάνω σε μια νοητή γραμμή δίνει σαφέσπιτα την εισόνα της κατ' Αναλογία ομοιότητος του ορατού και αόρατου κόσμου των φαινομένων, πως παρατηρώντας τα και μελετώντας το ΟΛΟΝ, εμβαθύνουμε σε εμβριθείς σπουδαιούς και μεταφυσικές εννοενήσεις. Σε ορθολογιστικά νοητικά σχήματα ή μαστιχιστικές καταστάσεις.

Ας θεωρήσουμε τα απειροεκάλυπτα σωματίδια της ύλης, τα QUARKS. Τα QUARKS συνιστούν τα νετρόνια και πρωτόνια, τα οποία εν συνεχεία συνιστούν τον πυρήνα των ατόμων. Τα άτομα συνιστούν μόρια, αυτά ποικίλα σωμάτια και την ύλη που υποστεί περί 5 αισθήσεις μας.

Βλέπουμε ένα αντικείμενο με αισιονύστη επιφάνεια. Μελετώντας όμως μία μικρή περιοχή του με μικροσκόπιο μιας αποκαλύπτεται η κοκκώδης δομή της ύλης στο ατομικό και μοριακό επίπεδο. Τα ανωτέρω μπορούμε να αντιστοχίσουμε με τον Μαρζόκοιο δηλ.: τον Ήλιο (ο πυρήνας) με τους πλανήτες (τα ηλεκτρόνια), τους Γαλαξίες, και τους αστέρες, πως περιπτέρεψανται με τις απειροτιδείς, είλειφορείς μορφές τους, τα αμμήν Γαλαξιών, σαν τα ηλεκτρόνια και τους πλανήτες, κινούμενα γύρω από ένα άλλο κέντρο, Ήλιο - Γαλαξιακό. Το σύμπαν, τέλος, σαν ένα άτομο, ένα κέντρο με πυρήνα (το κέντρο) και περιστρεφόμενους Ήλιο - Γαλαξίες, και μία μειβούνη σαν φυσαλίδα που αποτελεί τα δριάτων. Ηερογνήσεις αλλά γοργίς δρια! και μετά, ίνως άλλα σύμπαντα και μετά ο νούς μας διαστέλλεται, κάπου γίνεται, γίνεται τα ίχνη της αναλογικής απίστευτης εισόνας και ξαναεπισημάνεται στην αναζήτηση και πειραιατική επιβεβαίωση των λογικορυθμών αυτών σύλλη-

ψρων.

Άλλοι όμως συνδέονται τέτοιες έννοιες με συναισθηματικές επιδράσεις και με θρησκευτικές ή μεταφυσικές αντίληψεις και πεποιθήσεις. Χαρακτηριστική είναι η πορεία του ανθρώπου στο δύνοντο δρόμο της συστηματικής και πολέμησης έφευγας του σύμπαντος - εδώ αναγνωρίζουμε τον Αριστοτελή πρωτεργάτη της επιστημονικής μεθοδολογίας - της πολέμησης, λοιπόν, έφευγας του σύμπαντος και της ζωής και που ικανοποιούν σε μεγάλο βαθμό την έφεση του για ΓΝΩΣΗ, χάρις στην διάνοια και την δύναμη της θελήσης, με τις οποίες προτιμάπει ωρά τον Μεγάλο Δημοσιογράφο.

Στον προσείμυντο αρόνα αισθάνεται ιδιαίτερη την αποσπολή του και προνομιούχο τη θέση του μέσα - στο φανομενικά απέραντο Σύμπαν. Είναι φυσικό να μαργενθεται απ' όλη αυτή την τελειότητα αφού το απειροελάχιστο και το απέραντο διακατέχονται πράγματα από μία τέλεια αναλογία (οδός - άνω - κάτω μία και αυτή).

Κατερχόμενοι στα βάθη της συνειδήσεών μας θα βρούμε να ξετυλήζονται μεριστά μας οι έννοιες: του απέριου, του χρόνου, του απέραντου και του μικρού, του Θρησκευτικού και της Γης, μας Σύμπανος ζωής και της απειροελάχιστης ζωτικής ζωής δύναμης, η ταύτιση του σπέρματος με το καρπό, η εξιμηδένιη της φανομενικής φύσης η σύνεντη και συνέπαφη φωτός και σκότους, η φιλάψιση θεικιάς μαργαριτών!!!

Γενικά βλέπομε ότι και στον κόσμο των συμβατιδίων εφίσταται μία αναλογική διάταξη σαν το άτομο, το πλανητικό σύστημα, τους Γαλαξίες. Η συμβολική φύση επαναλαμβάνει τον εαυτό της λένε οι φυσικοί, με την συνεχιζόμενη ανακάλυψη νέων συμβατιδίων. Είναι συμβολικό άλλωστε δεν είναι πιστά άλλο παρά η πρωτηφρητική πολλών νόμων, άλληθευόν, ιδεών που παρουσιάζονται κάτω από την πιο απλή γεωμετρική μορφή: ένα τρίγωνο, ένα κύκλο, ένα τετράγωνο, ένα σταρό, ένα κάνο. Ο κόσμος των συμβόλων είναι κόδιμος της ζωής.

Η χθεσινή μεταφυσική έχει υπαγθεί στην επιστημονική ανακάλυψη σήμερα, σαν συνέπεια των σύγχρονων επιτεύξεων. Μελλοντικές ανακαλύψεις αναμένεται να απλανήσουν, άλλα και να δημιουργήσουν ερωτήματα που είναι ακόμη σήμερα απρόβλεπτα. Ο Ανναϊγαρ λέγει γι' αυτό: ό,τι έχουμε μάθει είναι σαν μία χούφτα Γης, ό,τι έχουμε ακόμη να μάθωμε είναι σαν όλο τον κόσμο.

(Συνεχίζεται)

Μετάβαση

Όταν το βλέμμα ακούμπαίς σου αφηκού βλωνοί την άτρωτη φρούρια
 Και στο ασημί το πέλαγο τη σκέψη αρμενίζεις
 Όταν απόφιο τ' άχρι μεραλέο από τη μια
 Κι η ημεροβούνη πρόσσηρη της κοιλάδας απ' την άλλη
 Ανάμεσά τους λεύτερος εσίν
 Κι ένα να νοιώθεις με το Ήλιο
 Στην αιγανή τη λάμψη
 Τότε γίνονται όλα
 ΦΩΣ, ΓΑΛΙΝΗ, ΛΡΜΟΝΙΑ!
 Και ω! Τον ανασαμόνι
 Αλαογχεύεις απ' τα γήινα
 Κι αφεντικένος διαζέσουι
 Στης πλάσιμης το αρμονικό το κάλλος
 Γιατί επλήσθηνε ο λογισμός
 Κι από Θεό πλάγματος η φυρχή σου
 Κι ως τις φτέρες σου απλώνεις στο τόξο της ζωής
 Το νόμιμα της αποστολής σου να στηλάβεις.
 Σύγνωμα στην αισθάνεσσα
 Εν απειροελάχιστο μόριο, στα ζέρια Του, πως είσαι
 Μια χρονική στιγμή στον άχρονο το ζόρο
 Και Του δοξολογείς γιατί ιπάρχεις!
 Του ικετεύεις
 Εύχεσαι
 Και Του εκλιπαρείς
 Η θεία Του οικονομία
 Την εξέλιξή του όντος σου να ενδοκήσει
 Το δρόμο σου με φως να πορευτείς
 Να φτάσεις στην πηγή σου
 Μαζί Του να ενωθείς!

Είκινη Δονζάτον (Από το βιβλίο της «Κεφαλλονία»)

ΟΙ ΠΑΤΗΜΑΣΙΕΣ

Ένα βράδυ ένας άνθρωπος είδε ένα όνειρο.
Ονειρεύτηκε ότι περιπατούσε με τον ΚΥΡΙΟ,
όταν στον ουρανό έλαμψαν ουρινές από τη ζωή του.
Σε κάθε ουρινή παραπήδησε ότι
υπήρχαν δύο ζευγάρια πατημασιές πάνω στην άμμο:
το ένα ανήκε σ' εκείνον και το άλλο στον ΚΥΡΙΟ.

Όταν και η τελευταία ουρινή της ζωής του έλαμψε μαροσπά του,
κοίταξε πάνω τον τ' αχράδια πάνω στην άμμο.
Και παραπήδησε ότι πολλές φορές στην πορεία της ζωής του
υπήρχε μόνο ένα ζευγάρι πατημασιές.
Ηρόστηξε επίσης ότι αυτό συγέβαινε όταν εκείνος περνούσε
πις χειρότερες και πιο θλιβερές περιόδους της ζωής του.

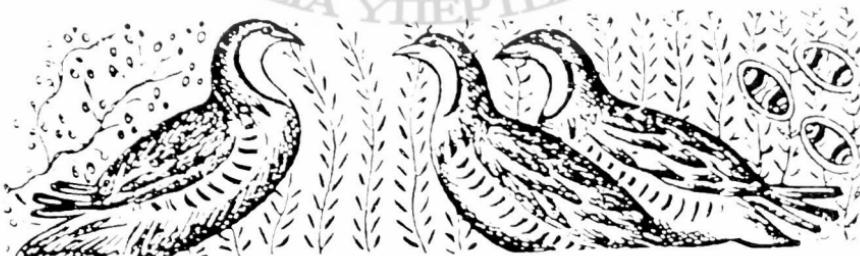
Αυτό τον σπενοχώρωησε και ξήτησε εξηγήσεις από τον ΚΥΡΙΟ:
«ΚΥΡΙΕ, είτες ότι από τη σπιγιών που θα αποφάσιζα να σε
απολογήσω, θα περιπατούσες μαζί μου συνέχεια, μέχρι
το τέλος.

Αλλά πρόσθεξα πως στη διάρκεια των πιο δύσκολων εποχών
της ζωής μου, επάρχει μόνο ένα ζευγάρι πατημασιές.
Δεν καταλαβαίνω γιατί όταν σε χρησιζόμοι περισσότερο από ποτέ,
Εσύ αποφάσιζες να με εγκαταλείψεις».

Και ο ΚΥΡΙΟΣ απάντησε: «Ηαδί μου, Ήολαγαπτιμένο μου
παιδί, σ' αρκαί και δε θα σε εγκατέλειπα ποτέ.

Όταν στη ζωή μου έρχονταν περίοδοι δοξιμιάς και πόνου,
εκεί που βλέπεις ότι επάρχει μόνο ένα ζευγάρι πατημασιές,
ήταν τότε που σε μετέφερα στην αρκαδιά μου!».

Μετά ρωμ. Μιλόζας Μαύρα

ΛΟΓΟΙ ΣΟΦΟΙ

Όσο μου απομένει λόγη ξωή και δύναμη, δε θα σπαματήσω να φιλοσοφώ και να δείχνω το σωπό δρόμο και να προτρέψω όποιον συναντώ από σας λέγοντας: Είναι ντροπή να φροντίζεις πώς θ' αποκτήσεις όσο μπορείς περισσότερα χρήματα, δόξα και τιμές και να αδιαφορείς για την αλήθεια, τη φρόνηση και την τελειοποίηση της ψυχής σου.

ΙΛΑΤΩΝΑ (Απολογία Σωκράτη, 290 - E)

*

Κανένας δε βρίχει στη γη σημάδι αδιάφενο κάποιο, για το τι θα σημβεί στους ανθρώπους στο μέλλον. Κάθε τι για το αύριο πλέον σε πρώτο σκοτάδι.

ΗΙΝΔΑΡΟΥ (Ολυμπιονία, XII)

*

Ο σοφός, αν τίχει και ζάσει τη μεγαλύτερη περιουσία, θα θεωρήσει πως έχει ζάσει μόνο μία δραχμή.

ΧΡΥΣΗΗΙΟΥ (Πλούταρχον, Ηθικά, 1043 E)

*

Είναι προτιμότερο να σπαματήσουμε την άσκηση μιας αρετής, όταν μ' αυτήν αποκτούμε έπαρση. Η αμοιβή δεν δίνεται τόσο για τους κόπους της αρετής, όσο για την ταπείνωση.

Οσιού Πατούν Βελτοκόφου (1722 - 1794)

*

Ηρέπει νά ' στε ταπεινού και καλόναρδοι και να γιαίρεστε όταν βρίσκεστε ανάμεσα σε ανθρώπους ταπεινούς και καταφρονεμένους, σε φτωχούς, αρρώστους, λεπρούς και ζητιάνους.

Αγίος Φραγκίσκος της Λοΐζης (Ν. Καζαντζάκη, ο φτωχολήγος του Θεού).

*

Σιν, ω άνθρωπε, σίδαι απόσπασμα του Θεού έχεις μέσα στον εαυτό σου ένα μέρος Εικείου. Γιατί ιοιτόν αγνοείς αυτή σου την σεγγένεια;

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ (Διατριβαί, ΙΙ, η, II)

*

Στο γένος των Θεών δεν επιτρέπεται να πηγαίνει επείνος, που δεν φιλοσόφησε και δεν έφυγε από τον κόσμο αυτό τέλεια καθαρός.

ΙΛΑΤΩΝΑ (Φαίδων, 82C)

Ο ανθρώπιος γεννιήθηκε ελεύθερος, άλλα παντού είναι αλευθερώνος.

Jean - Jacques Rousseau (*Le Contrat Social*)

*

Η πραγματική εθνικότητά μας είναι η ανθρωπότητα.

Herbert George Wells (Αγγλός συγγραφέας, *Our true nationality is mankind*)

*

Το να ζει κάποιος σύμφωνα με τις επιταχίες της κυριαρχίας, είναι το ίδιο με το να ζει μέσα στη δεσμοτεχνία.

ΧΡΥΣΗΙΟΥ (Πλούτιον, Ημερά: 1042 A)

ΗΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΟΥ «ΙΛΙΣΟΥ»

Η Θεοσοφική Εταιρεία δέχεται κάθε προσφορά για το πνευματικό της έργο και την ένδοση του «Ιλισού».

Οι οικονομικές μας δυνατότητες, μας δυσκολεύουν να ανταποκριθούμε στη μεγάλη μας επιθυμία να βοηθήσουμε περισσότερο τους συνανθρώπους μας.

Κάθε προσφορά θα αξιοποιηθεί υπέρ της Θ.Ε. και της ένδοσης του «Ιλισού», οι οποίοι είναι φιλανθρωπικοί.

**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ - ΜΑΪΟΥ 1997
ΤΗΣ ΘΕΟΣΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ**

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25, 10671, ΑΘΗΝΑ - Τηλ. 3620702

Είσοδος ελεύθερα - Ήχα 8 μ. μ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Τρίτη, 1- 4 - 97,

ΗΛΙΟΣ, Θ. Καφετζόπουλος: Roger de Pins. Επιστολές των διδασκάλων της Σοφίας. Το πνευματικό επίπεδο του Ιησού.

Πέμπτη, 3 - 4 - 97,

ΑΡΤΕΜΙΣ, Αθ. Παπανδρόνης: Υποχρεώσις Θεοκράτου.

Παρασκευή, 4 - 4 - 97, Κ. ΜΗΑ/ΑΟΣ, Βασ. Καραντζός: Ηρά Σωματιού.

Τρίτη, 8 - 4 - 97,

ΗΛΙΟΣ, Ηρά Ζάραγκα: Ο Μυστικισμός στην πόμη των Λαγγέλων Σικελίανού.

Τετάρτη, 9 - 4 - 97,

ΑΛΚΥΩΝ, Γ. Κολυβάς: Κριτικούνται. Ανέγνωση μιας ομιλίας του - Σιεζήτησις.

Πέμπτη 10 - 4 - 97,

ΑΠΟΛΛΑΩΝ, Γ. Γιανναδάκης: Επίλεκτες παρατηρήσεις στη πορεία του μαθητή Θεόνοιφου.

Τρίτη 15 - 4 - 97,

ΗΛΙΟΣ, Θ. Καφετζόπουλος: Roger de Pins. Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Η μεγάλη μάθηση του Ιησού στην Αργιππο (Μέρος Ιου).

Πέμπτη 17 - 4 - 97,

ΑΡΤΕΜΙΣ, Χρ. Καμαρούτακης: Οι αἰγαλιούτες και το μέγα έργον.

Παρασκευή 18-4-97, Κ. ΜΗΑ/ΑΟΣ, Μαρία Μελισσαρόπουλος: Από τις ομιλίες Κωστή Μελισσαρόπουλου. Ο αιληθινός πολιτισμός.

ΜΑΪΟΣ

- Τρίτη 6 - 5 97, ΗΛΙΟΣ, Θ. Καφετζόπουλος: Η μεγάλη μέρηση του Ιησού στην Αίγυπτο (Μέρος 2ον).
- Τετάρτη 7- 5 - 97, ΛΑΚΥΩΝ, Γ. Κολυβάς: Κριτικούμενοί. Ανάγνωση μιας ομιλίας του - συζήτησης.
- Πέμπτη 8 - 5 - 97 ΕΩΡΗ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΑΩΓΟΥ
- Παρασκευή 9-5-97, Κ. ΜΕΛΑΟΣ, Μιμόζα Μαύτα: Ο Νοος.
- Τρίτη 13- 5 - 97, ΗΛΙΟΣ, Ελ. Κατούλη: Γενική ανασκόπηση της χρονικής πολογίας του Erits Kunkel (Μέρος 1ον).
- Πέμπτη 15 - 5 - 97, ΑΙΓΑΙΟΛΛΩΝ, Ηδ. Κύμος: Η πνευματική ήνωση.
- Παρασκευή 16 -5 - 97, Κ. ΜΕΛΑΟΣ, Μιμόζα Μαύτα: Νοος και πάθη.
- Τρίτη 20 - 5 - 97, ΗΛΙΟΣ, Θ. Καφετζόπουλος: Άννα Μπεζαντ. Οι 7 αιώνες.
- Τετάρτη 21 - 5 - 97, ΛΑΚΥΩΝ, Γ. Κολυβάς: Κριτικούμενοί. Ανάγνωση μιας ομιλίας του. Συζήτησης.
- Πέμπτη 22 - 5 97, ΑΡΤΕΜΙΣ, Θ. Κατουφής: Ηερό του καλού και του κακού (Μέρος 2ον).
- Παρασκευή 23-5-97, Κ. ΜΕΛΑΟΣ, Μιμόζα Μαύτα: Ο Λόγος.
- Τρίτη 27 - 5 - 97, ΗΛΙΟΣ, Ελ. Κατούλη: Γενική ανασκόπηση της χρονικής πολογίας του Erits Kunkel (Μέρος 2ον).
- Πέμπτη 29 - 5 - 97, ΑΙΓΑΙΟΛΛΩΝ, Γ. Σιβρής: Θεοσοφία και Κριτικούμενοί (Μέρος 2ον).
- Παρασκευή 30-5-97, Κ. ΜΕΛΑΟΣ, Παν. Αναγνώστον: Το ευπεριφερό φως

ΙΟΥΝΙΟΣ

- Πέμπτη 5 - 6 - 97, ΑΡΤΕΜΙΣ, Ελευθέρα συζήτησης.

Μεταξύ μας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τα Γραφεία των «ΛΑΙΣΟΥ»
Βούλγαρεστίου 25, α' όροφος
Κωδ. 106 71, είναι
ανοιχτά κάθε μέρα από
10.30 - 1. εκτός Σαββάτου
και Κριστούγεννα.

ΑΝΤΗΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΛΑΙΣΟΥ

Ζάκυνθος: Παν. Βλαζόπολης
Βόλος: Γ. Κορζοβίνος
Ηράκλειο: Μ. Λασιθιωτάκη
Κέρκυρα: Κάρολος Αγρούς
Λαμία: Γ. Μοντάψης
Λάρισα: Ιω. Φεζέλιους
Ναύπλιο: Χαρ. Μπάροβιλης
Πάτρα: Λ. Κοντοδάσης
Ρεθύμνο: Αντ. Βιστάζης
Ρόδος: Αντ. Βεργούτης
Σιρος: Η. Ζαραφωνίτης
Χαλκίδα: Αλη. Αγριαρίδης
Χανιά: Εμ. Νοδαράζης
Κερδος:

Αθαν. Ηπαδόπολης
Λ. Γρ. Λιξντίου 29
Μέγαρο Λίπα 456
Τ. Τ. 6021, Λαρνακα
Τηλ. 04654511 (Ορίζος)

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ-ΛΩΡΕΕΣ
Παρακαλούμε σπουδαίας προσέλευτε με ταχυδρομική
επιταγή προς: Ηεροδικον
“ Ι. Α. Ι. Σ. Ο. Σ ” .
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25,
106 71, Αθήνα.
Επίσης προσέλευτε με
ταχυδρομική επιταγή μόνον
εις:
Θεοφορία Επαγγεία,
Βούλγαρεστίου 25, 106 71,
Αθήνα.

Στοιχειοθεσία Επειπούση & Βιβλιοδεσμώ:

Τευκτινηση Α. Αλεξοπόλη
Σούνιος 36, Κολωναρι Αθηνα 106 73
Τηλ. & Fax: 36 36 969 & 57 26 760

Ο Εσωτερικός Χαρακτήρας των Ευαγγελίων

Ε.Π.Μπλαβάτοκυ

Η μεγάλη μορφή του αποκρυφισμού, η Έλενα Πέτροβνα Μπλαβάτοκυ, επιχειρεί μία ανιδογματική αλλά και σιοτεχνιοθετημένη προσέγγιση των ιερών κειμένων της Καινής Λιαθήκης.

Με την βοήθεια της συγκριτικής θρησκειολογίας, χωρίς υποκριτισμούς ή προκαταλήψεις, ανιχνεύει τον Χριστιανικό "μύθο" και τον τοποθετεί μέσα στη διαχρονοκή πορεία του και εξέλιξη. Λίνει στον ιστορικό Χριστό τις πραγματικές του διαστάσεις και, αφαιρώντας κάθε μεταγενέστερο υλιστικό επίχρισμα, αναλύει την έννοια του αληθινού Χριστού, του Χριστού - Πνεύματος του εντός μας ευρισκόμενου.

Και εν τέλει, ανακαλύπτει έναν Χριστό Παγκόσμιο, που κάτω από διάφορα ονόματα ελάμψει τις μεγάλες αρχαίες θρησκείες και τα πανάρχαια Ιερά Μυστήρια. Έναν Χριστό που ανήκει σε όλους τους ανθρώπους, γιατί μέσα σε όλους αιωνίως σταυρώνεται, και αιωνίως ανασταίνεται.

Εκδόσεις ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνση : Τ.Θ. 51 134 Κηφισιά 145 10

Τηλέφωνο : (01). 85.63.591 Fax : 62.50.513

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ Ή ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ
(χωρίς έξοδα αποστολής για παραγγελίες συνολικής αξίας άνω των 8.000 δρχ.)

- Ο Εσωτερικός χαρακτήρας των Ευαγγελίων (Ε.Π.Μπλαβάτσκου).1.100
- Το Βιβλίο του Τέκτονος Μαθητού (Όσβαλντ Βίρτ).....3.500
- Η Μυστική Ιστορία του Τεκτονισμού (Λεντμπίτερ).....2.800
- Μετενσάρκωση (Παπύς).....2.000
- Το Μέγα Απόρρητο Α' (Η Βασιλική τέχνη)(Ελ.Λεβί).....1.500
- Το Μέγα Απόρρητο Β' (Τα Μυστήρια των Ιεροφαντών)(Ελ.Λεβί) ..2.200
- Διδασκαλίες Δρυίδων(Υβ Μπερτού).....1.500
- Θάνατος και Υπερπέραν (Άννυ Μπέζαντ).....1.200
- Αυτοκυρ κ' Πεπρωμένο με τους Κύκλους της ζωής(Χ.Σ.Λιούις)..2.300
- Ecce Homo(Λουί Κλώντ ντε Σαιν Μαρτέν).....1.000
- Πραγματεία επι των Αποκρύφων Επιστημών (Παπύς).....4.200
- Το Βιβλίο των Σοφών (Ελιφάς Λεβί).....1.600
- Ο Παράκελσος και η ουσία της διδασκαλίας του(Φρ. Χάρτμαν) .2.900
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων Α' (Ροζέρ ντε Πέν).....2.200
- Αναζητώντας τους Ροδοσταύρους(Φράντς Χάρτμαν).....1.900
- Η Μυστικιστική ζωή του Ιησού (Χ.Σ.Λιούις).....3.100
- Η Ανώνυμη Αδελφότητα(Στέργου Χρούση).....2.500
- Ο Θρύλος του Τέταρτου Μάγου(Χένρυ Βαν Ντάικ).....850
- Εσωτερικός Βουδισμός*(Α.Σίννετ).....3.000

*Εκδόσεις Υδρανός (Π.Παπασλιώτης) Σατωβριάνδου 29 Αθήνα.

Τηλέφωνο : 5243.822

Μπορείτε να κόψετε (ή καλύτερα να φωτοτυπήσετε) αυτή την σελίδα και να την στείλετε συμπληρωμένη με τα στοιχεία σας και τα βιβλία που θέλετε.

Όνοματεπώνυμο.....
Οδός..... Αρ..... Πόλη..... Τ.Κ.....

Τηλέφωνο..... και ταχυδρομήστε το στην παρακάτω διεύθυνση, ή στείλτε το με Fax, ή πάρτε μας τηλέφωνο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Μαρία Βασιλοπούλου Φιντίου 9, Αθήνα

Ταχυδρομική Διεύθυνση : Τ.Θ. 51134, 145 10 Κηφισιά

Τηλ.: 01-8563 591, Fax: 01-6250 513